

Návštěvy mimozemských civilizací

od Ante Johnssona

Fotografie autora knihy

Přeloženo ze stejnojmenné knihy Ante Johnssona a Sune Hjorth, publikované „Zindermans FORLAG“ v roce 1989.

<http://gratisenergi.se/ante.htm>

Překlad a komentáře Rune Överbyho ze stránek: <http://www.galactic.no/rune/udxen.html>

Úvod.

Tento příběh je o muži ze Švédska, který byl v 80. letech kontaktován lidmi z jiné planety. Později mu dívka, která ho kontaktovala, vysvětlila podivné způsoby během prvního společného kontaktu. Něco si nepamatuje, neboť je to skryto v jeho podvědomí. Ale i přes obtížný začátek se kontakt postupně vyvíjel.

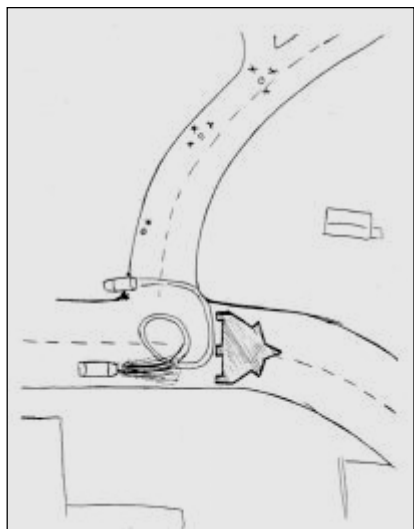
Ante Jonsson píše o svém prvním podivném setkání.

V noci na pátek 3. února 1984, jsem byl na cestě domů autem od mých přátel v Ingelstadu do mého domova v Tingsrydu, který je asi 20 km dále na jihu Švédska, v jižním Smaalandu. Hustě sněžilo, teplota byla kolem nuly a silnice byla velmi kluzká. Jel jsem rychlostí asi 70 km/h, ale zpomalil jsem na 60 km/h, protože v blízkosti silnice, kde se jsem jel, byl přechod pro losy a jeleny. Nebyl jsem daleko od letiště v Uråsa.

Na okraji louky, po levé straně silnice, jsem najednou uviděl malou tmavou postavu. Moje první myšlenka byla, že je to někdo na cestě k Uråsa nebo Väckelsångu. Uprostřed louky jsem najednou uviděl velký černý předmět, zdálo se mi, že visí ve vzduchu asi deset stop nad zemí! Zpomalil jsem a odhadoval velikost objektu na 70 - 80 metrů na délku a mezi 5 až 10 metry na výšku. Tmavá postava, která právě prošla, byla najednou pryč. Ztáhl jsem okénko a poslouchal, zda neuslyším sebemenší zvuk. Napadla mne myšlenka: Mám fotoaparát! Stiskl jsem spoušť a vyfotil jsem ten objekt. Mohl by to být vrtulník nebo letadlo? Ne, sotva tím mohly být, ani pro svou velikost nebo vzhled.

Doma v Tingsrydu v mém domě nesvítilo žádné světlo, ale moje žena byla vzhůru a řekla mi, abych zamknul garáž. Řekl jsem jí, že si musím vzít svůj fotoaparát a vrátit se do

Väckelsångu, protože jsem právě fotografoval létající talíř nebo něco podobného. Vyjel jsem směrem na Väckelsång vysokou rychlostí a myslel jsem si, že jsem snad udělal nejdůležitější obrázek mého života.

Po příjezdu k lince jsem zjistil k mému velkému zklamání, že objekt již zmizel. Jel jsem směrem k cestě na Uråsa, abych se otočil a uviděl jsem něco, co bych nikdy nepovažoval za možné. Dupl jsem na brzdy tak tvrdě, že se auto otočilo na kluzké vozovce kolem dokola, a najednou jsem stál se světly auta svítícími přímo na objekt, který stál uprostřed cesty přímo přede mnou!

Protože jsem nemohl projet nebo ho objet, snažil jsem se otočit vlevo. Auto se však začalo nekontrolovatelně točit, takže jsem se chystal na kolizi s objektem. Tak či onak, jsem vjel do závěje, chtěl jsem pokračovat po silnici na Uråsa, ale uvízl jsem v závěji. Nepodařilo se mi obrátit auto, proto jsem otevřel dveře, s cílem zjistit, jak moc jsem uvízl.

(Později mi bylo řečeno, že se mě snažili dostat do své lodě násilím, při dalším kontaktu se mimozemšťanka Jenny,

která byla můj první kontakt, omluvila za jejich špatné způsoby, použité při tomto prvním pokusu o přímý fyzický kontakt s nimi.)

Uråsa – místo, kde došlo ke kontaktu, v jižním Švédsku.

První setkání.

Byl jsem chycen tvorem podobným na nějakého robota. Nikdy jsem neměl strach nebo ho nedostal tak snadno, ale to, co jsem viděl, když jsem otevřel dveře mého auta, mě vyděsilo více, než cokoli kdykoli předtím. Nemohl jsem zpočátku popadnout dech, ale pak jsem křičel tak hlasitě, jak jsem jen mohl! Uviděl jsem bytost, která mě chytila a snažila se mě vytáhnout z auta! Kopal jsem do ní, křičel jako o život, nějak se mi podařilo uniknout a běžel jsem domů do neznámé vzdálenosti, směrem po silnici do Uråsa.

Pak se najednou přede mnou objevila druhá bytost a znovu se stalo totéž. Chytila mě, zatímco mě ta první držela zezadu. Snažil jsem se opět uvolnit, mlátil jsem divoce kolem sebe prohlížel si jednoho nich. To, co vypadalo, jako hlava, bylo stejně černé jako jejich loď, takže jsem neviděl do tváře někoho z nich. Mimochodem, opět jsem se vytrhnul a běžel domů.

Pak se přede mnou objevil třetí tvor a v příštím okamžiku jsem opět uviděl jejich loď, visící asi deset stop nad zemí ve vzduchu! Nyní byli na mě všichni tři a váleli jsme se po silnici. Pak

jsem pochopil, že chtějí, abych šel s nimi do lodi. Všiml jsem si, že nemají žádné nohy, jen se nějak vznáší ve vzduchu, pár centimetrů nad zemí! Byl jsem paralyzován strachem, už jsem jim nekladl žádný odpor a zamířili jsme k lodi.

Co se dělo dál si nevzpomínám, možná jsem omdlel. Když mě konečně pustili, seděli jsme všichni bez pohnutí a dívali se na sebe. Pak jsem uviděl světla nákladáku, který mířil směrem k nám. Zkusil jsem se rozběhnout směrem k silnici, ale nohy mě neposlouchaly, tak jsem aspoň lezl po zemi. Když vůz projížděl kolem, uviděl jsem, jak tito tvorové zmizeli někam nahoru a já jsem zalezl do svého auta.

Všiml jsem si, že jsem prochladlý a mokrý, zjistil jsem, že nemám pantofle. Pak jsem se začal třást a cítil poněkud podivné brnění v rukou a nepříjemný pocit v hrdle. Nepamatuji si nic dalšího, jen že tam byl ještě někdo mimo mé auto. Později jsem se dozvěděl, že to byla policie. Mám nejasnou vzpomínku, že se mnou mluvili. Pak jsem ztratil paměť, dokud jsem se neprobral v nemocnici Svatého Sigfrída ve Vaxjö – nejbližším městě.

Potom, když jsem uvažoval, co se mi stalo, tak jsem litoval, že jsem nešel s nimi dobrovolně do lodi (pokud jsem v ní skutečně nebyl), ale choval jsem tak, jak by se chovali všichni ostatní v takové situaci. A ještě jedna věc, kterou jsem si uvědomil - bylo to zvláštní, nemohu pochopit, proč bylo takové ticho. Jediný zvuk, co jsem slyšel, byl štěkající pes. Četl jsem, že UFO vyzařují jak světlo, tak zvuk, ale bylo to tak, jak jsem řekl, naprosté ticho, žádné světlo nebylo vidět, nic než temnota.

Chci vám říct něco, co se stalo v nemocnici St. Sigfrída, když jsem tam byl, ale bylo to všechno tak strašně směšné, že doufám, že nikdo nemohl zažít něco podobného, co bylo tak ponižující. Mě i ostatní pacienty léčili, jako bychom byli jen 3 - 4 roky staří! Je jasné, že je třeba ve švédském systému zdravotní péče změnit mnoho!

Po propuštění z nemocnice jsem byl pozván do oddělení kriminálního vyšetřování ve Vaxjö, kde jsem byl podroben výslechu. Řeknu vám, co se dělo. Nakonec mě zavezli na „místo činu“, to bylo všechno, co se stalo. Zajímalo by mě, proč nedělali žádné vyšetřování na místech, kde se to všechno stalo. Dali mi přinejmenším zvláštní vysvětlení. Tvrdili, že se nestalo nic, co jsem jim řekl, ale byl jsem tam ve zcela jiné záležitosti! Tvrdili, že jsem špion, když jsem měl fotoaparát, a že tam je v blízkosti nějaká vojenská základna.

Další problémy měla moje žena. Byli doma u ní a policie měla absurdní představu, že jsem špion, někdo si mě najal, abych šel a fotografoval v Uråsa přistávací plochu, což je vojenská základna! Víím, že mě sebrali aparát, který našli v autě. Vyslýchali mou ženu, co jsem dělal venku uprostřed noci a jestli si myslí, že to bylo divné, když jsem v noci nebyl doma. Nevěděla, jak často jsem fotografoval noční scény.

Policie trvala na tom, že jsem špehoval vojenské zařízení. Ale později jsem jim řekl, že kdybych chtěl špehovat zařízení rezortu obrany, znám mnohem lepší místa, než je letiště v Uråsa! Naivně jsem si myslel, že policisté by měli pomáhat lidem v situacích, jako je tato, a ne obtěžovat další členy rodiny lživými a hrubými výroky!

Obrázek lodě od Ante Johnssona, znázorňující loď mimozemšťanů, zdálo se mu, že je 75 až 90 metrů dlouhá.

O měsíc později (84-03-06)

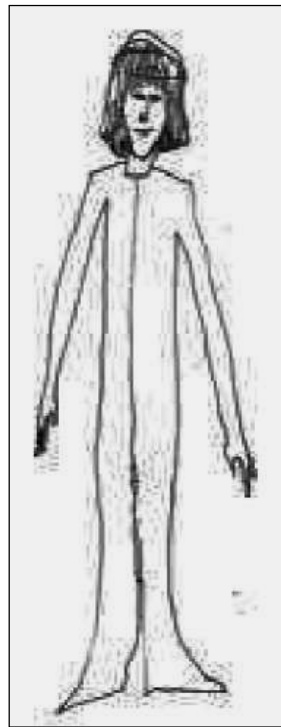
(Komentář Rune O. Zkoušeli nový způsob kontaktu. To znamená, že se snažili na podvědomé úrovni zakódovat jejich přání ke kontaktu.)

Poprvé jsem se setkal s jedním z těchto podivných objektů asi před měsícem. Stále jsem měl pořádný strach a obavy. Ale od té doby, co se to stalo, jsem měl divný pocit, jako bych se měl s nimi znovu setkat. Několikrát, když jsem se uložil ke spánku, se mi zdálo, jako by mě někdo volal a stávalo se to párkrát týdně. Stal jsem se neklidným a nemohl spát. Musel jsem vstávat, chodit do kuchyně a zapálit si cigaretu, abych se uklidnil. Pokud to bylo příliš obtížné, šel jsem ven na procházku.

V posledních týdnech jsem měl pocit, že někdo něco chce těsně předtím, než jdu spát. Řekl jsem manželce, že se musím projít kolem bloku, než ulehnu do postele. Neřekl jsem jí, proč chci jít ven, protože by se mi asi začala smát. Po prvním setkání s „nimi“ - jak říkám svým přátelům odjinud, neboť v té době jak policie, tak lékaři kontaktovali mou ženu a řekli jí o mých takzvaných nápadech, proto nevěřila tomu, co se stalo. Nemám jí to za zlé, protože tomu nemohu uvěřit ani sám, bylo to všechno jako sen!

V noci ze 6. března, jsem se probudil s pocitem, že se mě někdo dotkl. Myslel jsem, že to byla moje žena, ale ta spala, takže jsem otočil a pokoušel se opět usnout. Znovu mě někdo chytil za levé rameno. Posadil jsem se na posteli a opět pocítil ten zvláštní pocit, že mě někdo volá. Šel jsem do kuchyně, jak jsem to udělal již mnohokrát předtím, ale ten pocit, že někdo něco chce, byl ještě silnější.

Oblékl jsem se a vyšel na ulici. Stál jsem a kouřil pod pouliční lampou, když jsem uviděl nějakého člověka, který šel po ulici o kousek dál. Byl prostovlasý a na sobě měl dlouhý černý kabát nebo plášť. Vypadalo to, jako by mě volal, ale bez jakéhokoliv viditelného náznaku. Nevím, proč jsem šel k němu, ale měl jsem pocit, že chce něco udělat. Když jsem se přiblížil, byl najednou pryč. Myslel jsem si, že jsem si vše jen představoval a odbočil jsem vpravo.

Objevil se opět o kousek dál na silnici. Šel jsem k němu, ale on se pohyboval pryč, ale ne tak daleko, abych ho nemohl vidět. Ach můj Bože, on se vznášel ve vzduchu, protože pod jeho tělem jsem neviděl žádné nohy!

Když byl pod pouliční lampou viděl jsem, že jeho tvář je téměř čistě bílá a neobvykle dlouhá. Zastavil se v blízkosti louky, která byla asi 600 - 700 metrů od mého domu. Otočil se a šel na louku. Když jsem přišel na louku, viděl jsem podruhé v životě velkou, černou loď, která se vznášela ve vzduchu a vedle ní stál další z nich!

Nevím proč, ale cítil jsem se docela klidný. Chvilí jsem stál a díval se směrem k objektu. Pak jsem znovu zahlédl vysokého muže, stál před plavidlem, které vypadalo stejně jako minule, i když bylo mnohem menší, možná jen 5 metrů dlouhé a asi 3,5 m. vysoké. Neviděl jsem žádné přistávací nohy nebo kola, jen něco jako pontony na hydroplánu. Myslím, že objekt byl nad zemí ve výšce asi 2 - 3 metry. Žádný pohyb nebyl viditelný. Byla zlověstná tma, žádné světlo nebo okno se neobjevilo. Slyšel jsem slabé zašustění a muž zmizel, pak bylo zase ticho. Loď se pomalu zvedla přímo nahoru, pak se přesunula směrem ke mně a zastavil se 3 - 4 metry nade mnou. Najednou se rozsvítila světla, byla slabá modrozelená a uprostřed bílá. Potom světla zhasla.

Obrázek cizince, jak ho viděl Ante

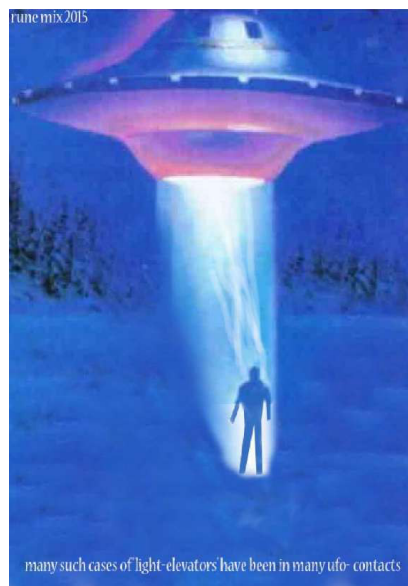
Najednou se stalo něco, co mi vyrazilo dech. Ocítl jsem se 25 - 30 metrů vysoko ve stoje ve vzduchu, aniž bych byl schopen se pohybovat nebo křičet, ale jasně jsem všechno viděl. Nedržel jsem se žádných drátů nebo tak podobně, a nebyl tam také nikdo, kdo by mě držel. Připadalo mi to, jako bych stál na pevné zemi, ale nebylo tam nic a pod sebou jsem viděl stromy!

Dám sem obrázek světelného výtahu. Jak funguje, nemám ponětí. Hlas mi řekl, abych se o to nestaral a nesnažil se nic dělat, ale když volně visíte vysoko ve vzduchu, aniž by vás cokoli drželo a není tam živá duše, na kterou bych zavola! Trvalo více než 10 - 15 sekund, než jsem se zastavil a pomalu klesal dolů, kde mě umístili mezi dvěma kameny a květinami na skalce v mé vlastní zahradě!

Nyní jsem uviděl loď, která visela jen kousek nad břizami, v určité vzdálenosti od mé zahrady. Zároveň jsem viděl čtyři světelné skvrny, velikosti tenisových míčků, blížících se seshora a klesajících dolů k lodi, které se pak pohybovaly kolem ní. Nyní byly tyto malé „koule“ podstatně výš a zdálo se, že mají asi metr v průměru, s lodí uprostřed to vypadalo jako pětka na hrací kostce. Když se světelné koule přiblížily k lodi, zářily jasně bíle, nakonec dostaly žluto-červenou barvu, ale pořád s bílými křížky uprostřed.

Loď se nezastavila, ale vydala se dolů k jezeru, které leží 600 - 700 metrů jižněji. Kupodivu, světla nesledovala loď, ale klesala pomalu k zemi, kde zhasla. Šel jsem dovnitř do mého domu, svlékl se a přemýšlel, co se stalo. Nechtěl jsem však nic říkat mé ženě.

Obrázky takového „Světelného výtahu“. Podobné příběhy jsou vyprávěny v mnoha takových příhodách kontaktérů, například příběh Enrique Rincona na začátku 70. let, se stal blízko Bogoty v Kolumbii.

Cesta k neznámé planetě (84-04-26).

Stalo se to opět - jedné noci jsem se probudil a někdo mě volal. Šel jsem ven a uviděl jsem stejného muže nebo bytost, kterou jsem viděl předtím. Sledoval jsem ho na stejné místo, kde jsem naposled viděl jejich loď. Měl jsem stejně klidný a příjemný pocit, ale s jedním důležitým rozdílem - když jsem spatřil loď, tak tentokrát jsem viděl i okna. Byly dva metry vysoké a 25 - 30 cm široké. Uvnitř lodi bylo modro-zelené světlo, někde s odstíny hnědé. Loď zdánlivě nestála nijak pevně a zdálo se mi, že se pohupuje jako na vlnách. Najednou jsem uviděl jasnou záři přicházející ke mně, popadla mě a táhla do lodi.

Když se tak stalo, bylo to tak nádherné a úžasné, že to váhám napsat. Ocítl jsem se na místě, které připomínalo velkou skleněnou kouli, s jednou polovinou průhlednou a čtvrtinu druhé poloviny tvořilo matné, ale průsvitné sklo. Po nějaké době jsem pocítil, že je někdo v místnosti se mnou, i když jsem nikoho neviděl. Zároveň jsem cítil pod nohama vibrace. Když jsem se podíval z okna, ke své hrůze jsem viděl, že nestojíme na místě, ale jsme ve výšce několika kilometrů ve vzduchu!

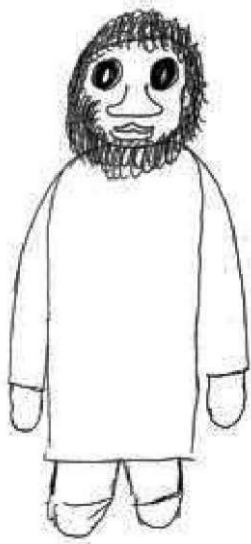
Pokoušel jsem se promluvit, ale nešlo to. Měl jsem zvláštní pocit, jako by mě někdo požádal, abych byl zticha a posadil se. Rozhlédl jsem se po židli nebo něčem na sezení, ale nenašel nic jiného než lavičku u podivného okna, tak jsem si na ni sedl. Ale představte si mé překvapení, že když jsem se posadil, tak mě cosi obklopilo, přisálo a drželo.

(Komentář Rune O. Bylo to jakési silové pole, něco jako bezpečnostní pásy v autě, když taková loď není pravděpodobně vybavena silovým polem, neutralizujícím všechny druhy přetížení, jako mají pokročilejší vesmírné lodě mimozemšťanů. Zdá se, že je to ve shodě s dalšími kontakty, jako u Semjase nebo Daniela Fry. Příběh nyní pokračuje dál.)

Vibrace byla silnější, okno již nebylo průsvitné, ale stále jím proudilo do místnosti stejné měkké světlo. Již musely uplynout asi dvě hodiny, co jsem přišel do lodi. Najednou stál přede mnou malý tvor, kterého jsem viděl už předtím. Teď jsem poprvé spatřil jeho tvář, viděl jsem ho celého. Byl 150 - 160 cm vysoký, měl normální postavu, ale ruce měl delší než já. Vlasy měl bezbarvé, pokrývaly celou jeho tvář, protože jsem neviděl žádné uši a žádnou bradu.

(Mohly to být jen hodně dlouhé vousy. Pozn. R.O.)

Měl dvě velké oči, které byly celé téměř černé, plochý nos bez viditelných nosních dírek a úzká, velká ústa. Neviděl jsem žádné zuby, celá hlava byla oválná a vypadala lehce komicky. Vypadal trochu smutně, ale byl klidný a přívětivý. Vztáhl ke mně ruku a měl v ní něco, co vypadalo jako šálek s nějakou tekutinou. Připomínalo to silně zředěné mléko, barva byla poněkud šedavá. Jeho ruka vypadala jako moje, ale neměla prsty. Zřejmě chtěl, abych se napil. Váhal jsem, ale trval na tom, abych udělal, co chce. Bylo to velmi dobré, mělo to nevýraznou chuť, přesto sladkou. Zeptal jsem se, co to je, ale nedostal jsem žádnou odpověď.

Kresba 150 – 160 cm vysokého mimozemšťana

Místo toho se otočil směrem ke zdi, kde se najednou objevil jasný obraz na obrazovce. Představte si moje překvapení, když jsem tam mohl číst slova ve švédštině: „tohle nyní a pak toto.“

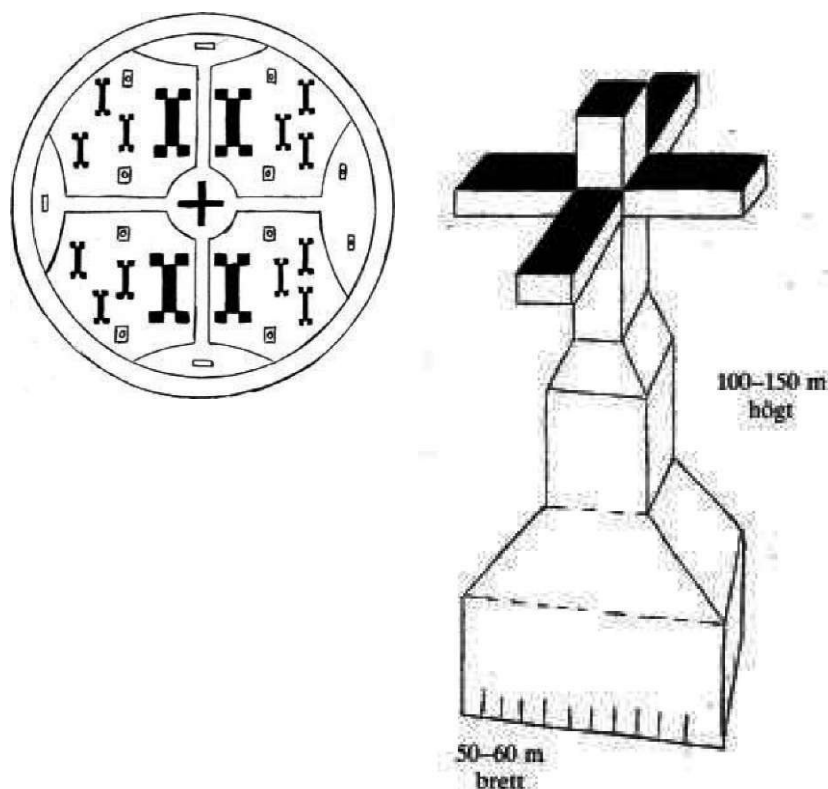
(Poznámka Rune O. - Téměř ve všech případech se mimozemšťané obvykle naučí místní jazyky a mají velké nebo alespoň malé přístroje pro komunikaci. Vyspělejší rasy mají

překladače, které fungují během rozhovoru obousměrně, ale většinou používají pouze určitý druh telepatie. Při pozdějším kontaktu s ženou, která se stala jeho hlavním kontaktem mu řekla, že ho sledují již déle než 30 let.)

Nějakým zvláštním způsobem jsem dostal také informace předávané švédsky mluvícím mužským hlasem, měl jsem pocit, jako bych ten hlas slyšel spíše zevnitř, než odněkud zvenku. Na obrazovce byla zvláštní mapa, jako s kruhovými symboly různých velikostí, v zelené a modré barvě a hlas řekl, že existují i jiné planety v naší Sluneční soustavě, kde je život podobný našemu, ale s vyšší inteligencí a znalostmi. Mají mimo jiné i schopnost cestovat vesmírným prostorem, což my nejsme zatím schopni udělat. Mohli bychom cestovat mnohem rychleji, kdybychom použili „smyčky v prostoru“, ať už to znamená cokoliv. Měli bychom také opustit jaderné a těžké zbraně, než dojde k nějaké katastrofě.

To bylo to poslední, co jsem slyšel, protože ten muž odešel náhle pryč a místnost se setměla a viděla jsem opět normálně. Myslel jsem si, že jsem znovu dole na louce, ale nebyl jsem. (Pozn. R.O. Jakýsi zdánlivě 3D film je tak reálný, jako bychom v něm žili, jak je také často vidět v takových případech).

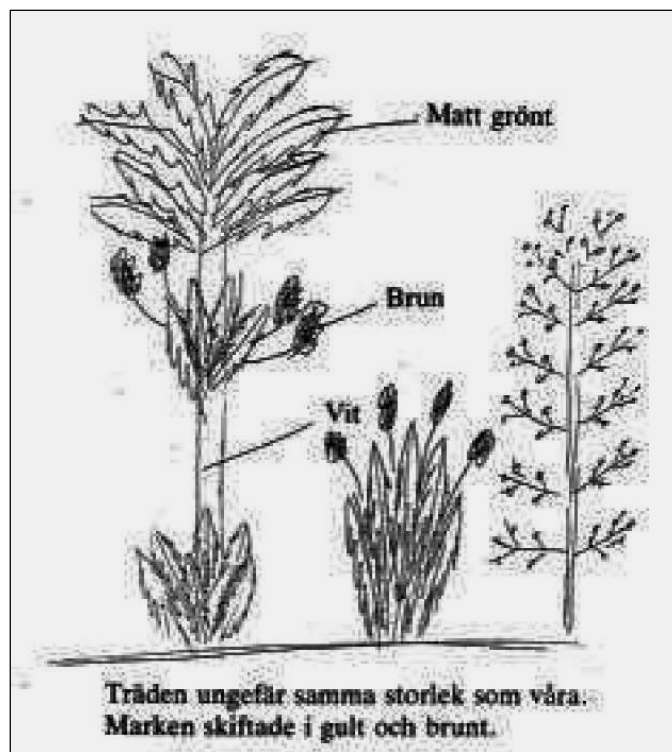
Je pravda, že jsem viděl les, nějaké kameny a něco, co vypadalo jako město. I když to nevypadalo jako naše město, s našimi domy, ulicemi a automobily. Vypadalo, jako by se skládalo z množství krabicových budov různých velikostí, uvnitř kruhové, vysoké a široké zdi. Uprostřed stály jakýsi věže, lesklé, jako pochromované a v otevřeném prostoru na jedné straně města stáli dva podobné objekty, jako ten, ve kterém jsem se ocitl.

Nákres domu na jiné planetě, který byl 100 - 150 m vysoký a 50 - 60 m široký.

Letěli jsme pomalu nad městem a pak přes jakousi poušť k zalesněnému pohoří. V lese jsem viděl jsem jen dva druhy stromů, jeden připomínající modřín a druhý nějakou palmu s velkými hnědými svazky větví. Když jsme přeletěli lesy a hory, doletěli jsme k velkému

oceánu s jazyky země, které procházely přímo přes z jedné strany na druhou, a na každém bylo mnoho věží s krabicovitými budovami uprostřed. To bylo to poslední, co jsem viděl. Pak jsme letěli přímo vzhůru, a já jsem nemohl z okna lodi vidět nic víc. Vibrace se vrátily a také člověk, kterého jsem dříve potkal. Musel jsem si lehnout na tu mimozemskou lavici znovu. Myslím, že jsem usnul, protože jsem si myslel, že uběhla dlouhá doba, než jsem opět stál v mé zahradě. Viděl jsem, jak loď odletá dolů k jezeru, ale měl jsem pocit, že bychom se měli opět setkat.

Kresba stromů na této planetě, kde autor říká, že velikost stromů byla asi stejná jako u nás. Půda byla hnědá, místy žlutá.

Druhá cesta do vesmíru (84-08-14)

Uplynuly téměř čtyři měsíce od doby, co jsem se s nimi naposledy setkal, tak jsem si myslel, že má setkání skončila. Je možné, aby celá záležitost byla jen moje představa? Ale pak se to samé stalo znovu, stejný vnitřní hlas, který mě volal. Moje nejmladší dcera už chvíli spala, když jsem se probudil, protože chtěli, abych přišel. Váhal jsem opustit svou dceru, ale hlas mi řekl: „ona bude spát po celou dobu, po kterou budeš pryč.“ Nechtěl jsem ji opustit, ale i tak jsem to udělal. Stejná silnice, stejná louka.

Tentokrát jsem vešel do lodi sám přes kruhový otvor a šel nahoru po schodech, do stejné místnosti jako předtím. Ale k mému překvapení, když jsem vstoupil do místnosti, byly tam čtyři postavy. Tři z nich vypadali jako ten malý muž, kterého jsem potkal minule, čtvrtý byl pravděpodobně stejný člověk, kterého jsem kdysi viděl na ulici. Byl vyšší než ostatní a měl bílou tvář, která byla podobná jako u lidí, ale byla o něco užší a delší a měl bílé vlasy. Požádal mě, abych si sednul na fixační lavici, která mě přidržovala na místě.

Když jsem se posadil, vstoupila do místnosti pátá osoba a dala mi sklenici s nápojem, který jsem měl již předtím. Zajímalo mě, co to bylo, ale neřekl jsem nic. Dostal jsem na to odpověď od toho bledého člověka. Řekl, že to musím vypít, protože jinak bych nemohl absolvovat

cestu, na kterou se vydáme. Přemýšlela jsem, jaký nápoj to je, ale neřekl jsem nic. Stále jsem na to neznal odpověď. Vysvětlil mi jen, že musíme cestovat na stejné místo, kde jsme byli v poslední době, a já se vrátím domů až ráno. Chtěl by mi ukázat některé věci, které jsou zde na Zemi zcela chybně interpretovány.

Ptám se, proč si vybrali mě a ne někoho jiného, kdo by mohl být vhodnější. Odpověděl, že tam byli i jiní, kteří zažili stejné věci jako já, a že to bude vidět stále více lidí. „Jste jedním z mnoha, kteří mají jiné přesvědčení, než většina lidí o tom, čemu říkáte křesťanství a historie.“

Odpověděl jsem mu, že existují tisíce lidí, kteří nevěří v Boha. Řekl, že v hloubi duše, většina z nás věří v Boha, ale neodvažují se to projevovat. Chce mi ukázat, jaká je pravda o našem Bohu a Ježíši, a ne jak to čteme a slyšíme kolem nás. Také by mi ukázal, co by se stalo, kdybychom trvali na výrobě a použití jaderných zbraní.

„Jak to uděláte?“ ptal jsem se, když jsem měl pocit, že jsme se zvedli a jsme na naší cestě ze Země.

„Ukážu ti důkaz sebezničení.“ Byli tam lidé, kteří žili na téměř stejné planetě jako je Země, měli stejnou úroveň techniky jako mají lidé. Začali vyrábět jaderné zbraně a bojovat proti sobě. Začalo to jako na Zemi, války mezi různými skupinami osob a skončilo to, až byl téměř celý život vyhlazen. Dnes je tam jen vegetace a několik stanic, které jsme postavili se snahou vytvořit novou civilizaci. To je to, co vám ukážeme, takže budete rozumět tomu, co chystáte pro sebe a svoji planetu. Jiní už to viděli a teď je řada na tobě. Studovali jsme vaši společnost po tisíce let, a očekává vás stejná budoucnost, jako lidi na planetě Delef.

(Poznámka: neslyšel jsem, že by tato planeta nebo civilizace byla uvedena v jiných případech kontaktů, ale z jiných informací, uvedených v tomto kontaktu, to může být ta, kterou Semjase zmínila jako skupinu planet uprchlíků ze starých Lyransko-plejádských válek, v této části naší galaxie, které jsou Země a planety kolem Siria součástí. Komentář R. O.)

To, co nazýváte Bohem, (interpretace fyzického Boha - stvořitele) byl Delefan, který poslal svého syna na Zemi, aby vám řekl, že jste na špatné cestě vývoje. Nebyl jediný, kdo byl z Delefu poslán na Zemi. Byli i jiní na mnoha dalších místech, ale nebyli známi tak, jako Ježíš, protože on dělal i některé zakázané věci, jako třeba léčil nemocné. Nebylo divu, protože jeho otec byl na své domovské planetě lékařem. Když se to stalo, byla naše planeta už daleko před vámi ve všech oblastech rozvoje. Předek Inků byl také z Delefu. V Indii a v jižní Evropě bylo několik lidí z Delefu. Učili nejen o spravedlnosti, ale také způsobu výstavby, který je dnes zapomenut.

Ptáš se mě, jestli byste někdy mohli používat kámen stejným způsobem, jako tomu bylo v dávných dobách, v Inké říši a Egyptě. Jak byste mohli udělat místnosti uvnitř hor, aby jejich povrch byl hladký jako sklo.

„Nenaučili jste se řezat kámen na disky, ale když naleznete ostrov, kterému říkáte Atlantida, pak se celá vaše civilizace změní v několika málo letech. Bude vám odhaleno, že Inkové a jiné starověké kultury používaly takové stroje při většině svých prací. Měly své stroje z Delefu. Nenašli jste po nich dosud ani stopy, ty lze nalézt v Atlantidě, také u Inků a na několika dalších místech.“

Zeptal jsem se ho, jestli máme někde na celém světě důkazy existence těch, co přišli z Delefu. „Ano, ale ještě jste se nenaučili poznávat a interpretovat všechny znaky věci, které lidé z Delefu po sobě zanechali.“

Také jsem ho žádal, aby mi řekl něco o Atlantidě, jaká byla a kde je nyní, ale dostal jsem velmi zvláštní odpověď. „Stačí se podívat do historie a interpretovat to na tehdejší dobu, pak ji můžete najít! Hledejte nejen zemi, ale i ostrov Faros, kde dostanete strategický bod.“

Cítil jsem, že loď přestala vibrovat a okno ve stěně se rozjasnilo. Znal jsem toto místo již z minula a přemýšlel, co se teď stane. Řekl mi, že musíme změnit loď, protože se potřebuje znovu nabít energií. Napadlo mě, jestli bych mohl vyjít ven, prý to není problém. Měl jsem zde pocit jako u nás v létě, příjemné teplo, ale vzduch byl o hodně sušší. Šli jsme tunelem a ocitli se na ulici s lidmi a těmi cizími domy po obou stranách. Nemohl jsem si pomoci a dotknul jsem se stěny, protože byla tak hladká. Řekl mi, že je to kámen a kov.

„Máme stejné kovy a minerály, jaké používáte na své stavby, ale používáme jiné slitiny kovů.“

Ukázka zničené planety.

Dospěli jsme k jiné lodi a vstoupili dovnitř. „Teď jsem vám ukáže zničenou planetu, je to něco, co může být také váš osud!“ Tentokrát jsem se neposadil, ale musel si lehnout na podobnou lavici, na jaké jsem dříve seděl. Myslím, že jsem na chvíli usnul, protože si nepamatuji nic od okamžiku, kdy jsme se zvedli k odletu, až jsem byl požádán, abych si sedl a podíval se z okna. To, co jsem uviděl, bylo strašné, a to zejména proto, že bychom mohli něco takového udělat na Zemi. Města byla téměř pohřbena v sutinách a písku, lesy byly nasáklé vodou, zlomené a spálené stromy, roztavený kov!

Špatné na tom všem je, že to bylo podobné tomu, co lze nalézt i na naší vlastní zemi. Říkal mi: „Není divu, že se to v tomto případě podobá pozemským věcem, protože to byli Delefané, kteří vás učili, jak se staví to, co máte a kteří vám dali technologii a vědu. Jediná věc, která není společná, jsou zvířata, která si můžete prohlédnout zde.“

Viděl jsem, že zde jsou stavby jsou kamene, které byly jako vyřezané z horniny a pak umístěné na kovovou konstrukci. Velký balvan vyřezaný z hory, byl přenášen něčím, jako kosmická loď. Vznášel se ve vzduchu a pak byl zdvižen jako neviditelnou rukou a klesl dolů na základnu, kde byl umístěn mezi dva velké stroje, vypadající podobně jako tanky. Z obou stran to zablikalo a kámen byl rozdělen na několik plochých kusů. Jeden po druhém pak ponořili do nádrže s vodou, a zakouřilo se z něho, když ho vložili do vody.

„Budeme tady stavět nové město,“ řekl. Napadlo mě, kdy to bude hotové, když budou touto rychlostí stavět celý týden. „Bude to hotové asi za měsíc,“ odpověděl.

Pokračovali jsme na druhé straně hory, kde mi ukázal místo, kde začal celý tento holocaust. Teď tam byla jen velká díra s pískem a šterkem. Bylo tam zařízení velké jako Skåne, které dodávalo energii pro polovinu planety. „Takže teď víš, co by se mohlo stát, pokud se včas nezastavíte.“ Ptám se, co bych mohl dělat a kdo by mi věřil, když budu mluvit o tom, co jsem viděl a slyšel.

„Na Zemi je takových lidí mnoho, kteří jsou proti vašim pokusům s nukleárními zbraněmi, takže se vám musí podařit přinutit vaše vůdce, aby naslouchali a pochopili, že mají v plánu jen své vlastní zničení. Nemůžeme udělat nic, abychom vám pomohli, protože pokud bychom se vám ukázali, jak jsme to již udělali několikrát, byli bychom nuceni sami se bránit. Vaši vůdci nás považují za nepřátele, ale oficiálně pro ně neexistujeme! V mnoha případech jsme byli pronásledováni raketami, a my jsme raději utekli, než abychom bojovali. Pokud bychom s vámi chtěli bojovat, mohli jsme to udělat, ale bylo by to zbytečné, protože by z vás nic nezbylo. Ukážu vám, co mám na mysli.“

Pokračovali jsme dál a on mi ukázal zničené budovy. Pak mě požádal, aby se podíval na obrazovku. Letěli jsme dál, dokud jsme neuviděli některé z míst na obrazovce. Řekl mi, že je vzdálené téměř tisíc kilometrů. „Teď se podívej!“ Objevil se záblesk a oblak prachu, to byl konec. Vrátili jsme se, abych zjistil, že z budovy zbyla jen kouřící hromada. Po této demonstraci jsme pokračovali přes zbytky civilizace, která už dávno přestala existovat. Zamířili jsme zpět na jejich základnu.

Zatímco jsme letěli, mluvili jsme o Delefu, odkdy cestovali k Zemi a jak dlouho tam zůstali. Cestovali na Zemi svými loděmi již staletí před narozením Ježíše. Váš Ježíš, který byl nazýván ‚Spasitel‘ byl Delefan, nebyl zabit, ale byl uspán jinými Delefany, později se probudil a byl převezen na jiné místo. Jeho učedníci se pak starali o lidi v okolí.

(Poznámka R.O.: Tato informace o Ježíšovi, který přežil ukřižování, je v souladu s knihami Talmud, Poustevník od Lobsanga Rampy, „Ježíš žil v Indii“ od Holger Kersten, „Issa“ od Nikolaje Notovije, „Kristus v Kašmíru“ od Mohammeda Jasina a mnoha dalších.)

Zeptal jsem se, jestli všechny zázraky o nichž píše Bible, jako je chůze po vodě, kobylky v Egyptě a další události byly pravdivé.

„Bylo to dílem lidí z Delefu, kteří se snažili pomoci utlačovanému obyvatelstvu.“

(Stejně je to uvedeno v knize Michela Desmarqueta „Proroctví z Thiaouuby“ z roku 1987, i když nepoužívá toto jméno pro kosmické pomocníky. Komentář R.O.)

Ptám se dále, proč nemůžeme dnes dostat na Zemi takovou pomoc? Řekl, že „nyní žádný z nich neodešel na Zemi, jsou zde jen některé knihy a věci, které po sobě zanechali.“

„Kde žili?“ ptám se.

„Žili v horách a na moři. Vždy jsem říkal, že pokud najdete Atlantidu a velké jeskyně, dostanete odpovědi na všechny vaše otázky. Pokud ji naleznete a správně interpretujete nálezy, dáte se na správnou cestu a nemusíte se ničeho obávat.“ Začal jsem mluvit o zničené planetě, ale k tomu není moc co dodat, protože mi ukázal, co se stalo. Opět řekl, že musíme zbrojení zastavit dřív, než bude příliš pozdě!

Takže jsme byli zpět. Zeptal se, jestli mám hlad, protože nám zbývá jen málo času. Byli jsme u vstupu do objektu, který uvnitř vypadal jako normální restaurace. Všechny stěny byly žluté, stropy a podlahy červené, k dispozici byly malé boxy, jako pochromované, židle se skládala ze sedáku a trubek a stoly vypadaly dosti podobně.

Dostali jsme jídlo na talíři a hrnek, který byl stejný jako ten, jaký jsem viděl dříve, ale tentokrát v něm bylo něco úplně bezbarvého. Chutnalo to dobře, skoro jako limonáda. Jídlo mi připomínalo velký steak, který měl velmi porézní konzistenci. Dostal jsem i nějaké druhy zeleniny. Zatímco jsme jedli, vstoupil do místnosti jiný muž, podíval se na mně a žádal, jestli by mohl dostat jeden z těch ‚tvoříčů ohně‘, který jsem měl. Nevěděl jsem, co tím myslí, ale můj hostitel řekl, že se jedná o můj zapalovač. Vzal jsem ho a zapálil si cigaretu. Dal jsem mu ho, on odešel, sedl si ke stolu a snažil se ho zapálit, ale nešlo mu to, tak jsem mu to ukázal. Odešli jsme z domu, šli do lodě a chystali se k návratu na Zemi.

Zeptal jsem se na zvířata, která jsem viděl. „Ukážeme si je po cestě.“ Vzlétli jsme a letěli, jen asi 20 - 30 m. nad zemí. Doletěli jsme do lesa, který jsem viděl již dříve a požádal mě, abych se podíval dolů. Viděl jsem předtím již mnoho zvířat, ale tohle překonalo všechny rekordy. První věc, kterou jsem zahlédl byl velký ještěr, 2 - 3 metry dlouhý, který hrál všemi barvami duhy. Stál tam a jedl ze stromu. Byly tam také ještěrky různých velikostí. Dál jsem zahlédl něco, co vypadalo jako kříženec mezi slonem a pižmoněm, bylo to také velmi velké zvíře. Také jsem viděl několik ptáků, co vypadali docela obyčejně, podobní na naše orly, ale různých barev.

Zeptal jsem se, jestli tam jsou také ryby ve vodě. Řekl mi, abych chvíli počkal, zatímco mluvil s někým dalším, který byl v jiné místnosti. Pak mě požádal, abych se podíval dolů, kde jsem ve vodě viděl nějakého dravce, který vypadal jako velryba, ale byl mnohem štíhlejší a také nějaké další ryby podobné na žraloky. Napadlo mě, jestli tam žijí i drobní živočichové. Jsou tu také, jak říkáš, ale ti jen zřídka přijdou sem, kde jsou jen velká zvířata, kterých se bojí. Řekl také, že některá tahle zvířata žila i na Zemi, a ještě tam nějaká zbyla. Zůstávají však daleko od lidí, ale dříve nebo později se na ně vědci přijdou podívat.

Byli jsme opět na cestě k Zemi a požádal jsem ho o nejvyšší rychlost. Odpověděl: „Nejsme tak daleko, jak si myslíš, ale nemůžeme letět tak rychle, jak si přeješ. Budeme moci také cestovat do jiných míst, která jsou o něco dále, než jak jsi dosud opustil Zemi. Nemusíš skončit na Měsíci..., ale zjistíš, že delší cesty jsou zatím odsouzeny k nezdaru, (*Proč ?? Pozn. R.O.*) snad kromě cesty na Mars, kde jsou podmínky mnohem stabilnější pro budování základů a odtamtud můžete cestovat dále a dále. Můžete dosáhnout i jiných planet. Začněte uvažovat o své vlastní historii, tam najdete odpovědi!“

Nakonec jsme dorazili na Zemi, a mě napadlo, jestli bychom se mohli opět setkat? „Je to možné,“ řekl.

„Když vás budu chtít kontaktovat, poraďte mi, co mám dělat?“ zeptal jsem se ho.

„Použij světlo a mysl na hvězdy do trojúhelníku, ale nepoužívej to zbytečně.“

To bylo to poslední, co řekl, byl jsem vysazen z lodi, stál na své zahradě, a viděl jak odlétají. Pak se objevilo to samé, opět vyletěly čtyři zářící koule z lodi a dopadly na zem, kde zmizely. Vešel jsem dovnitř, moje dcera spala, jak předtím řekl. Podíval jsem se na hodinky, bylo právě půl šesté.

Jarní setkání s mimozemšťanem (85-03-29).

Myslel jsem si, že v poslední době to bylo moje poslední setkání s těmito cizinci, ale nyní se to stalo znovu a slyšel jsem stejné volání jako předtím. Čekal jsem na místě setkání na loď. Najednou se rozzářil intenzivní záblesk světla, a já se v příštím okamžiku ocitl na lodi.

Tentokrát jsem ji hned nepoznal. Místnost vypadala jako obrovská bublina s uličkami uprostřed které mířily do dvou směrů. Světlo se změnilo z modré na zelenou a v příštím okamžiku se stalo bílé. Povzbudil mne pohled na malého tvora, kterého jsem již znal a se kterým jsem mluvil. Byl jsem opět požádán, abych se posadil na pohodlnou lavičku. Dostal jsem hrnek s nějakým nápojem, podle stejného postupu jako předtím. Pak byla tma a cítil jsem vibrace. Zřejmě jsme někam letěli.

Po chvíli se rozsvítilo v místnosti světlo a vstoupil ten samý muž. Posadil se a poprvé jsem viděl něco, co připomínalo úsměv na tváři. Měl jsem v úmyslu se ho na to zeptat, ale než jsem stačil promluvit řekl, že ví, na co se ho chci zeptat. Řekl mi, že od té doby, co jsme se setkali, on a jeho rodina mě tajně studovali na dálku. Jeho rodina, uvažoval jsem, jsou ti malí lidé? Dostal jsem ihned odpověď. Jsou jako naši zaměstnanci a přicházejí ze světa, který je mnoho světelných let od nás. Utrpěli stejnou pohromu jako Delefové, což se však může stát i na Zemi, pokud se vám nepodaří zastavit včas zbrojení.

Vyprávěl mi o explozích na jiných planetách, způsobených jadernými zbraněmi, ale protože některé rasy jsou daleko před vámi v cestování vesmírem, mohou se obyvatelé přesunout na jiné planety, než budou zničeni. Někteří z nich se přestěhovali na naši planetu a na další místa. Vzhledem k tomu, že mám averzi k přistěhovalcům nebo jejich útisku, zeptal jsem se ho, jestli jsou považováni za otroky? Odpověděl, že jsou to jejich zaměstnanci a pracují pro ně.

Je to podobné jako na Zemi, kromě toho, že získávají většinu dělníků z jiných planet. Existují také pozemšťané, kteří pracují na jejich planetě, někteří z nich jsou obchodníci. Ale popřel, že by tam byl někdo nedobrovolně.

Ptám se ho, jak je možné, že člověk, který žil na Zemi, se rozhodne jít na toto místo, opustit rodinu a své přátele, a ví, že se možná už nikdy nevrátí. „Uzavíráme mezi sebou různé smlouvy, je jich mnoho,“ řekl. „Také jsme uzavřeli kontrakty s přistěhovalci od vás, ale s tím rozdílem, že je lze kdykoliv zrušit. Dovolte mi říci to takhle: „Uzavřeme dohodu s vámi. Jste si jist, že chcete u nás zůstat po dobu jednoho roku a přijímáte naše podmínky. Budete u nás několik let a pak se vrátíte na Zemi. Když jste poslán zpět, získáte novou pozemskou identitu a zapomenete všechno, co jste u nás zažil.“

Zeptal jsem se ho, jak to funguje, a jak bych se mohl dostat zpět k mým přátelům a příbuzným poté, co byl pryč po mnoho let?

„Řeknu vám, co děláme,“ řekl, „ale nejdřív mám několik otázek. Chci, abyste na ně odpověděl tak pravdivě, jak můžete. Já už znám vaše nejnějnější myšlenky, ale přesto bych chtěl vědět, jestli je to tak správně.“ Takže mi kladl dotazy týkající se mých osobních záležitostí, které jsem odpověděl podle svých nejlepších schopností. Byl vděčný za to, co jsem s ním sdílel a řekl mi, že jsem jeden z těch, kteří dobrovolně odešli ze své planety a nikdo z nich se nechtěl vrátit na Zemi.

Přemýšlel jsem, proč jsem neviděl nikoho dalšího, kromě těch malých a velkých stvoření, když jsem navštívil jejich planetu. „Ty jsi nikdy nebyl na naší domovské planetě. Viděl jsi jen kosmodrom na naší základně a jednu zničenou planetu. Možná uvidíš i naši planetu, ale je to daleko. Cesta trvá šest dní, abychom se tam dostali, a my to, jak snad víš, nemůžeme udělat, dokud neprovedeme tvoji lékařskou prohlídku.“

„Šest dní,“ řekl jsem, „to je nemožné, abych byl pryč tak dlouho, nemohu být pryč, aniž bych o tom doma promluvil a kdo by mi to věřil?“ Znovu se usmál a řekl: „Náš i váš čas nejsou stejné. Podle vašeho času nebudete pryč více než 13 hodin.“ „To bude dosti těžké,“ řekl jsem. „Chápu, že si myslíš, že to bude těžké, ale tvoje žena a děti budou spát a nevšimnou si tvou nepřítomnost.“

„Nikdy nespí tak dlouho,“ řekl jsem.

„Mohou spát i déle, pokud to budeme chtít.“

„Chcete snad říct, že jim způsobíte nějakou anestezii, aniž by něco tušili? To je ono, co jste udělali i předtím, když jsem byl na krátkou dobu pryč?“

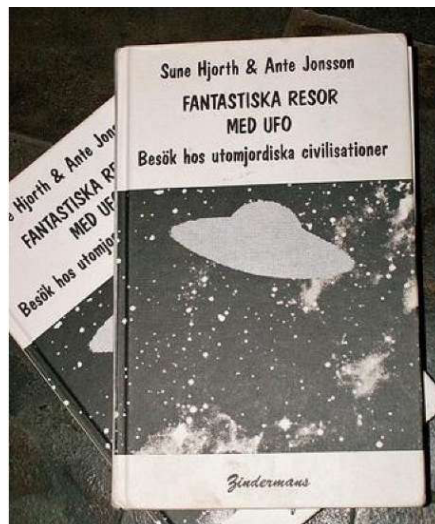
„Mohou spát během doby, kdy budeš u nás na návštěvě. Až se vrátíš, budou spát. Tvoje žena se probudí jako první, takže si ani nevšimne, že jsi byl pryč.“

„Aby ses vyrovnal s následky cesty, budeš muset vypít asi jeden a půl litru nápoje, který najdeš ve svém pokoji. Ten tě posílí. Ale ujisti se, že tě nikdo neuvidí, když to budeš pít. Budeš se cítit se po několik hodin mírně nepříjemně, ale nebude to horší, než mírná bolest břicha a závratě, které přejdou během několika minut.“

„Jeden a půl litru, bude pro mě velmi těžké vypít,“ řekl jsem.

„Měl bys to pít s přestávkami, po skleničkách. Několik dní poté, co to vypiješ, si všimneš, že dýcháš mnohem klidněji a budeš stabilnější. Čtvrtý den poté, co všechno vypiješ, i když si nemyslím, že to bylo nepříjemné, najdeš malou krabičku s knoflíkem. Vezmi ji a otoč knoflíkem ve směru hodinových ručiček, dokud se nezastaví! Poté ji umísti někam mimo dohled, černou stranou nahoru. Teď už musím jít, ale setkáme se brzy znovu. Moje rodina už na mě netrpělivě čeká, musím jít domů a říknu jim o našem setkání. Už se těší na setkání s tebou!“

O chvíli později jsem stál ve své zahradě a viděl, jak loď mizí na temné obloze. Přemýšlel jsem o tom, co se stalo. Mohla to být realita, nebo jen divný sen? Šel jsem spát, ale nemohl jsem usnout, tak jsem znovu vstal a uvařil si čaj. Zjistil jsem, že je to divné, že jsem se nikdy nezeptal na jeho jméno! Mám přijmout jeho nabídku na cestu k jeho domovské planetě? Nebo bych to měl odmítnout a všechno ignorovat? Ne, nemyslím si, že to dokážu. Projevil mi svoji důvěru a zřejmě se na mě spoléhá.

Ilustrační obrázek z knihy, která je vpravo

Příprava na dlouhou cestu (85-04-27).

Ted' se brzy stane to, na co jsem čekal celé týdny! Jednou večer, když jsem odešel ze skladu (moje oblíbená místnost, nazývám ji kancelář) a otevřel skříňku pod stolem, našel jsem tam hrnek a láhev. Věděl jsem, že to nebylo moje, protože nepiju z hrnku, ale tohle bylo určeno pro mě. V platové lahvi tam byla jakási šťáva. V hrnku byl papír, který jsem přečetl. Byl to návod na to, jak vše udělat. Musel jsem naplnit hrnek tekutinou, která byla v láhvi a pak vypít čtvrtinu obsahu, čekat deset minut, pak vypít další čtvrtinu a pak zbývající čtvrtiny po deseti minutách. Když vyprázdním celý obsah láhve, nesmím jíst po dobu dvou hodin. Stejný postup se pak bude opakovat ještě po dvě noci.

Nebylo to nijak chutné pití. Připomínalo mi to vodu, která byla po několik hodin venku na slunci. V jedné věci měl pravdu, neměl jsem žádné bolesti žaludku, ani závratě. Měl jsem ale pomalejší dýchání a cítil se strašně silný a těžký. Když bylo všechno vypité, vzal jsem šálek a dal ho do myčky. Snažil jsem se spálit láhev, ale bylo to obtížné. Vypadala jako jednorázová, tak jsem ji dal do koše spolu s dalšími odpadky. Když uplynuly čtyři dny, vyhodil jsem odpadky, které byly v místnosti. Otočil jsem knoflíkem na krabici tak daleko, jak to šlo a schoval ji pod stromem v zahradě.

Další a následující den jsem byl tak nadšený z toho, co se stalo, že jsem nedokázal nic dělat. Dokonce jsem zavolaal do práce, že nemohu přijít z nějakého zástupného důvodu a proč jsem zůstal doma, jsem musel vysvětlovat mé ženě. Šel jsem ven, podívat se na tu krabici, kterou jsem dal pod strom, ale byla tak horká, že se mi udělal puchýř na ruce, když jsem se jí dotkl.

O několik dní později jsem se probudil ve tři hodiny ráno. Vstal jsem, oblékl se a šel ven k hlavní silnici. Pod pouliční lampou na silnici stál on a čekal na mě. Zeptal se mě, jestli mám nějaké výčitky nebo jestli chci jít s ním. Řekl jsem, že nemohu jít hned, kvůli mojí ženě a dceři. Nemusel jsem říkat nic víc, odpověděl, že ví o našem plánu, týkajícím se práce a školy. Dohodli jsme se na setkání v terénu, v devět hodin ráno. Pak jsme se rozešli.

Druhý den ráno jsem zavezl ženu do práce a jel zpátky domů. Uviděl jsem u silnice člověka, který stopoval. K mému velkému překvapení jsem poznal muže, se kterým jsem se včera v noci setkal u lodi, tak jsem zastavil. Obešel auto, otevřel dveře a sedl si vedle mě. Jel jsem domů, ale on mi řekl, abych jel dál, dokud mi neřekne, abych zastavil. Po nějaké době jsme zastavili, on vystoupil a šel ven na louku. Řekl mi, abych také vystoupil a dal mi krabici, kterou budu mít u sebe několik dní. Nebyla větší než krabice od sirek, takže jsem ji mohl

snadno schovat v kapse. Pak se zeptal, jestli by mohl dostat nějaké fotky mé rodiny, které bych mu mohl věnovat.

„To je v pořádku,“ řekl jsem a zeptal se, jestli bych mohl dostat něco jako suvenýr z jeho domovské planety, až poletím domů. On odpověděl, že to nepůjde, protože nechtějí, abych měl nějaký důkaz o jejich existenci. Zatím ne, dodal, ale jednoho dne budeš vědět, že nejste na Zemi sami.

Po deseti minutách, mi řekl, že bych se měl vrátit do auta, protože bude odlétat. Seděl jsem v autě a viděl, jak velký, téměř oválný míč se zastavil jen pár stop nad zemí. Vzápětí mimozemšťan zmizel a míč prudce vyrazil vzhůru. Pak se zastavil a udělal zatáčku tak, abych ho viděl vpředu nade mnou, a pak pomalu odlétal. Nastartoval jsem auto a jel domů. Když jsem projížděl lesem, uviděl jsem znovu jeho vesmírnou loď. Pod ní svítilo světlo a několikrát se zablesklo. Pochopil jsem, že to byl pozdrav, takže jsem bliknul několikrát mými světlomety. Z lodi to opět zablesklo, pak se otočila k východu a zmizela za mraky. Jel jsem domů.

Během dne jsem hledal nějaké fotky mých dětí a mé ženy, jak jsem mu slíbil a dal jsem je do obálky. Když ten velký den nadešel, moje žena a moje děti šly brzy ráno do práce a do školy, cítil jsem závrať jako dítě před svým prvním školním výletem. Něco jsem rychle snědl, oholil se a oblékl do čistých šatů. Pak jsem vypil šálek čaje a snědl pár buchet. Nakonec jsem jen chodil po domě. Zůstal jsem chvíli v pokoji mé dcery. Podíval jsem se na její hračky a uvažoval, jestli ji ještě uvidím znovu. Udělal jsem to samé v pokoji mého syna i naší ložnici. Nemohl jsem udržet slzy.

Pak se stalo něco zvláštního, strnul jsem a začal se silně potit. Mezitím jsem uslyšel hlas, jako z velké dálky, který říkal, že budu muset spěchat. Podíval jsem se na hodinky, bylo skoro tři čtvrtě na devět. Vyšel jsem ven, vzal auto a jel na místo setkání.

Když jsem přijel na místo, hlas se vrátil a požádal mě, abych šel do spodní části louky. Byli tam dva lidé, jeden z nich byl ten, se kterým jsem se setkal již dříve. Druhý byl pro mě něco nového, měl kapuci přes hlavu, takže jsem neviděl jeho tvář.

Můj přítel řekl, že tento člověk by měl zůstat na mém místě, dokud se nevrátím. „Proč?“ zeptal jsem se. „Dostal bys strach, kdybys ho viděl, protože je to tvoje přesná replika, a to jak ve vzhledu, tak v chování!“

Ten muž si sundal kapuci a já ucouvl. Byla to moje přesná kopie! Výška, stavba těla, vzhled, všechno bylo stejné. Ale jak by mě mohl nahradit, aniž by si toho někdo všiml? Mým vlastním hlasem mi řekl, abych se ho zeptal na rodinu, práci a vše podstatné. Zeptal jsem se ho tedy, jestli byl na Azorech a pokud ano, co tam dělal a kdy to bylo. Dále jsem se ho ptal na své děti a vše podstatné. Odpovídal správně na všechny moje otázky! Řekl, že vše, co jsem dělal, může dělat přesně to samé. Nakonec jsem mu to uvěřil, že by to skutečně mohl dělat.

(Poznámka R. O.- Mají zjevně zkopírováno všechno z naší mysli a uložili to do této jiné osoby - klonu nebo to může být robot.)

Byl zcela jako já. Dokonce jsme si vyměnili oblečení, včetně spodního prádla. Když jsme se převlékli, dal ruku do kapsy saka, vzal tabák a strojek na balení cigaret. Ubalil si cigaretu, zapálil si a šel k autu. Zakřičel jsem za ním, že chci s sebou svoje cigarety, ale on odpověděl, že mám cigarety v kapse a opravdu tam byly. Poslední okamžik, kdy jsem viděl svou kopii byl ten, že nasedl do mého auta a odjel.

Co bude teď? Přemýšlel jsem. „Počkáme, až odjede autobus a pak odletíme!“ Krátce nato se skutečně na silnici objevil autobus a brzy odjel pryč. „Pojď!“ řekl. Pak jsem uviděl ten oválný míč znovu, byl jen pár metrů nad námi. V příštím okamžiku jsme byli uvnitř. Byla tam jedna místnost se dvěma sedačkami a mnoho přístrojů, všechno bylo zcela bílé. Požádal mě, abych

si sednul a opřel se. Poprvé jsem ucítil, že jsme v pohybu, bylo to jako let v letadle. Nebyla zde žádná okna, takže jsem nemohl sledovat okolí. Neměl jsem tušení, jak vysoko jsme nebo zda jsme už přistáli. Pak stiskl knoflík a ukázal na jakési obrazovky.

Viděl jsem mé vlastní auto, jak se objevilo na příjezdové cestě k mému domu! Moje kopie vystoupila a vešla do domu. Znovu vyšel ven a šel do garáže, odkud přinesl žebřík. Položil ho k zadní části domu a šel na střechu k televizní anténě, kam jsem umístil tu malou krabičku. Pak lezl opět nahoru a dolů. Nyní jsme mohli oba slyšet a vidět, co se děje uvnitř domu tak jasně, jako bychom tam byli! Dvojník řekl, že všechno je mu jasné. K mému velkému překvapení, vzal ze skříňky sklenici a naplnil ji vodou. Otevřel skříň, kde jsme měli chléb, udělal si pár sendvičů a začal jíst. Pak byla obrazovka vypnuta, a my jsme se dali znovu do pohybu.

Po nějaké době se obrazovka znovu rozsvítila, ale byla na ní jen tma, s jasnějším místem uprostřed. Jak jsem se díval na obrazovku, ta tečka se zvětšovala, až jsem uviděl, že se začala podobat na obří kosmickou loď!

Návštěva domovské planety (85-05-03)

Obrovská loď byla několik set metrů dlouhá. Nakonec jsem viděl jen velkou černou stěnu s otvorem, kterým jsme proletěli. Najednou se rozsvítilo, vypadalo to jako velký hangár a byly tam desítky těch bublinek, v jaké jsem seděl. Po chvíli se za námi objevily dveře. Vyšli jsme ven a šli až ke dveřím, které se otevřely předtím, než jsme k nim došli. Vstoupili jsme do dlouhé chodby a prošli dalšími dveřmi. Vstoupili jsme do velkého sálu s pódiem na jedné straně, ve kterém byla spousta židlí a lidí. Můj přítel mne požádal, abych se posadil.

Po nějaké době vstoupil muž a sedl si na pódium. Pozdravil nás a mluvil o tom, proč jsme se tam sešli. Řekl, že je nás zde ze Země patnáct, kterým ukáže okolí jejich planety, pak se vrátíme na Zemi a budeme přemýšlet o tom, co jsme viděli a možná se budeme chtít vrátit. Pak nás požádal, abycho zůstali sedět, dokud nedoletíme na místo, kam se máme podívat. Trvalo to asi dvě hodiny a během této doby jsme dostali jakési malé občerstvení. Patnáct žen, každá s tácem v ruce, vstoupily do místnosti. Jedna z nich přišla ke mně a položila podnos na stůl. Dostal jsem šálek čaje, dva krajíce chleba s něčím, co vypadalo jako maso a něco, co připomínalo naše okurky. Bylo to nesmírně chutné a připomínalo mi to chuť kiwi. Žena se posadila na židli u zdi a jen se na mě dívala.

Když si všimla, že mě to poněkud rozčiluje, dívala se na druhou stranu. Zeptal jsem se jí, jestli je možné v této místnosti kouřit a ona řekla, že je to možné. Přirozeně to řekla, protože věděla, co je to „kouřit“. Zatím viděla lidi kouřit jen ve filmech. Řekla, že se často dívají na filmy z internetu, jinak by nebyli schopni poznat naše zvyky a náš jazyk.

Zjistil jsem, že nás 15 pozemšťanů, představuje patnáct různých jazyků, a že každý z nás má hostitelku, který se naučila náš jazyk a prostudovala naši zemi. Takže to vypadá jen jako turistická cesta, pomyslel jsem si. Řekla, že to je spíše studijní cesta, možná se později vrátíme a staneme se zdejšími obyvatelem. Zeptal jsem se jí, kde je ten člověk, který mě sem přivezl a odešel.

„Šel na jinou loď, ale znovu se setkáte.“

„Ale jak se mohu stát místním obyvatelem, jak by to mohlo být provedeno?“ zeptal jsem se.

„Nemohu ti na to odpovědět,“ řekla, ale při této návštěvě zůstaneš se mnou. Jsem součástí tvé hostitelské rodiny, již jsi se setkal s mým otcem a matkou a uvidíš je také, až přijdeme k nám, později také uvidíš moji sestru.“

Začali jsme mluvit o jejím domě, jak vypadá a diskutovali o jejich zvycích. Na chvíli pak zmizela, ale brzy přišla se svazkem tiskovin, vypadalo to jako časopisy, ale byly velmi neobvyklé. Než mi je ukázala řekla, že mají také školy, ale pokročilejší než jsou naše.

Řekla mi, že jsou ve vývoji přibližně pět nebo šest set let před námi. „Máme možnost výběru, který odpovídá vaší svobodné volbě, vybereme si to, co chceme dělat v našem životě. Když jsem viděla tolik filmů z vaší planety, tak jsem se rozhodla studovat lidské bytosti a mohu ti říct, že jsem je studovala více než 30 let!

„Třicet let,“ řekl jsem, „jak je to možné? Nevypadáte starší, než 30 let!“ Byl jsem překvapen, když mi řekla, že jí už bylo 53 let. Její rodiče mají přes 90 let. Ale tak jako tak, byl jsem ve srovnání s ostatními mladší.

Divil jsem se, proč si vybrala právě mě, ze všech návštěvníků? „Mohli jsme si vybrat zemi podle mapy a já jsem si vybrala tvou zemi, protože tam byl sníh, a to se mi zdálo zajímavé. Tam bylo dítě, které jsem měla sledovat po dobu 35 let, a že jsi to byl právě ty, to byla náhoda. Musela jsem sledovat film, který byl pořízen ve vašich údolích, bylo tam špatné počasí, takže venku nebylo mnoho dětí. Film zachycoval Skåne a Blekinge, a pak se věnoval provincii Småland. Po chvíli jsem viděla jezero, na kterém bylo několik lidí, tak jsem požádala, aby přeskočili záznam o tři roky. Plachtil jsi po jezeře, jel po větru až ke břehu, tam jsi upadl a narazil si levou nohu.

Myslela jsem si, že to bylo zábavné, tak jsem řekla: Toho si vyberu! Takže teď víš, jak to všechno začalo. Vzpomeň si, že několik dní poté, jak se to stalo, tam byla nějaká dívka, která přišla k tobě a žádal tě, jestli by s tebou na chvíli mohla být. To jsem byla já a od té doby jsem sledovala tvůj život a dělám to stále již několik let. Brzy budu skládat na toto téma zkoušku.

„Brzy budeme u cíle,“ řekla. „Nesmíš být příliš zklamán tím, co uvidíš. Jak uvidíš, jsme v podstatě stejní, jako vy na Zemi. Ve městech, kde žijeme, však nejsou žádné vysoké budovy, ale pouze malé domky, které odpovídají tvému vlastnímu. Příroda a atmosféra jsou téměř identické. Klima je jako ve vašem létě, ale s častými bouřemi. Nemáme auta, jako jsou ta vaše, ale létáme po okolí na malých kovových discích, pokud necestujeme na dlouhé vzdálenosti. Máme jezera a oceány, písek a kámen, jak sám dobře uvidíš, tak neexistují žádné významné rozdíly mezi našimi planetami. Hlavním rozdílem je, že uvidíš na obloze slunce a další tři planety, který odpovídají vašemu Měsíci.“

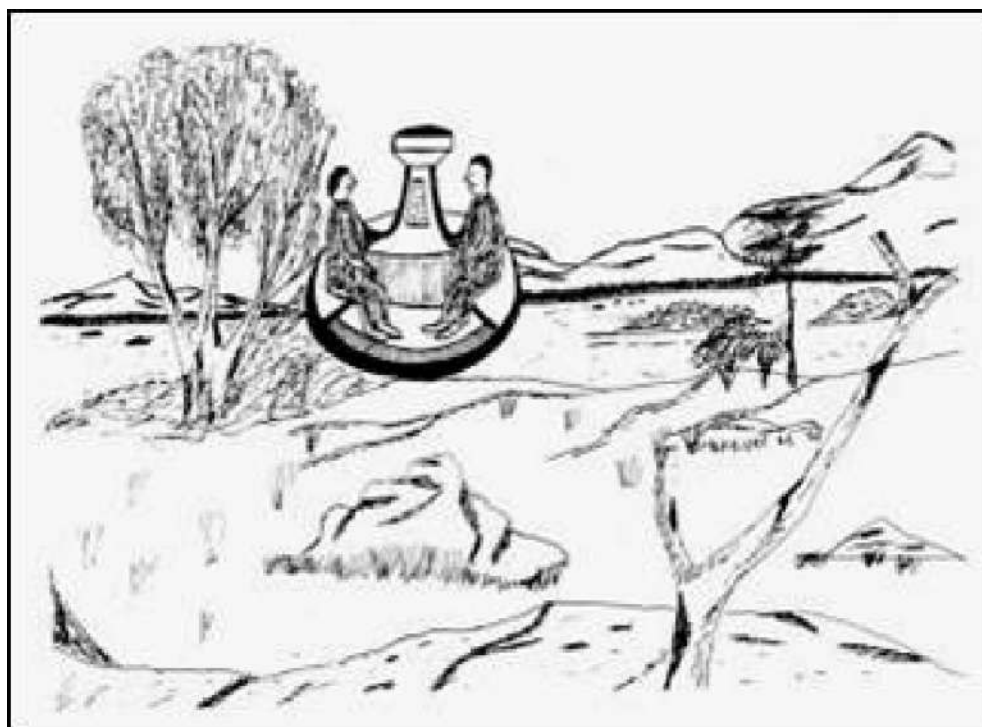
Kresba Jenny od Anteho

„Nyní je čas, abychom přešli do menší lodě, neboť zde naše velká loď zastaví. Cestou ti ukážu, jak naše planeta vypadá.“ Vstoupili jsme do místnosti s holými stěnami. Stiskla tlačítko, ve zdi se objevilo okno a venku jsem mohl vidět obrovskou, kulatou planetu, zahalenou v mlze, s výjimkou míst, kde nebyl omezený výhled.

„Ano, ale tohle je Země,“ řekl jsem.

„No, vždyť jsem ti říkala, že vypadají téměř stejně,“ odpověděla. Po deseti minutách jsme přistáli na něčem, co vypadalo jako jedno z našich letišť, i když bylo obklopeno budovami na všech čtyřech stranách.

Vyšli jsme ven, bylo hezky a teplo, ale vzduch byl mnohem vlhčí, než na Zemi. Ukázala na malou plošinku se dvěma sedadly a řekla mi, že budeme dále cestovat na tomhle. Bylo to šedý kovový kotouč, asi dva metry v průměru a 30 cm silný, s jakýmsi sloupem uprostřed. Seděli jsme na sedadlech a ona vložila malou kartu, která vypadala jako naše kreditní karta do krabičky na sloupu na boku plošiny. Asi za sekundu nebo tak přibližně, se plošina zvedla přibližně jeden metr nad zem a začala klouzat dopředu rychlostí, která byla srovnatelná s autem v městském provozu. Blížili jsme se k budově, která byla dlouhá a nízká, pak vytáhla novou kartu, ksyž jsme se dostali ke stožáru těsně před domem.

Kresba létající plošiny od Ante Johnssona

Tato karta otevřela dveře a my jsme proletěli dovnitř. Zvenku to vypadalo jako budova u silnice. Před námi však leželo pohoří, zarostlé trávou a stromy. Zdálo se mi, že je několik mil dlouhé a asi 2000 metrů vysoké. Naše rychlost se mírně zvýšila a my jsme byli brzy na hřebenu. To co jsem uviděl, lze jen stěží popsat, než jako to, že jsem skončil v ráji! Daleko dole byla skupina domků, podobných domkům v Alpském údolí. Přes celé údolí tekla řeka, s domy na obou stranách. Na svahu dolů do údolí byly stromy ve všech barvách duhy, a na úbočí naproti to vypadalo jako velká vinice. Zastavila disk, sestoupili jsme a šli pryč. Zeptala se mě, co si o tom myslím.

Byl jsem tak ohromený, že jsem nemohl ze sebe dostat ani slovo. To, co jsem cítil, se nedá popsat, chvil jsem se radostí nad tím, co jsem viděl a řekl jsem jí, že tohle prostě nemůže být pravda! Sedli jsme si do trávy, ve které se třpytilo každé stéblo. „Myslíš, že bys tady mohl zůstat a nechat všechno za sebou? Vím, že bys chtěl, ale můžeš?“

„Pravděpodobně ano, kdybych mohl mít s sebou své kamarády,“ odpověděl jsem.

„Půjdeme až na tohle místo opět, ale nyní poletíme dolů do údolí a představím tě mé rodině. Budeme mít také něco k jídlu a pití, protože nemáme mnoho času, musíš se vrátit do svého

domova.“ Podíval jsem se na hodinky a bylo jen pár minut po dvanácté. Průběh času na naší cestě, jsem nikdy nemohl pochopit, nemohl jsem přeci být tak daleko jen za pár hodin!

„Kdybychom cestovali naším typem pozemské lodi, trvala by cesta k nám více než 110 let!“

Byli jsme zpátky na disku a letěli dolů do údolí. Doletěli jsme přes řeku k domu na konci údolí, kde ona žila. Zastavili jsme a vešli dovnitř. Stále mě překvapovalo, že se všechno zdálo být jako na Zemi. Dům byl vystavěn ze dřeva a kamene, nábytek byl ze dřeva a kovu, ve váze na stole tam byly nějaké žluté a bílé květy. Viděl jsem místnost, která byla pravděpodobně jídelnou.

Uvedla mě do pokoje, který byl téměř výhradně v růžové a modré barvě. U stolu seděla starší žena, která musela být její matkou. Pozdravil jsem ji a dívka mi řekla, abych se posadil. Starší paní odešla z místnosti, a moje hostitelka vytáhla talíře a sklenice pro nás oba. Seděli jsme chvíli, když vstoupily do místnosti dvě malé bytosti, které vypadaly tak legračně, že jsem se málem rozesmál. Řekla mi, abych se nesmál, protože by byli smutní. „Oni mají city, stejně jako vy a já!“

Měli jsme maso a spoustu zeleniny, na pití nápoj, který chutnal přímo božsky. Když jsme dojedli, obsluhující vešli s celou hromadou různých druhů ovoce a dalších jemných nápojů. Seděli jsme, chvíli si povídali, dokud nenastal čas jít ven a podívat se na okolí s jeho jasnými a příjemnými barvami. Sedli jsme si na disk a letěli přes další kopec.

Dole v údolí to vypadalo jako velké město, ale byl to jejich průmyslový komplex. Do některých částí budov jsem neměl přístup, protože to bylo místo, kde se vyráběly komponenty do jejich lodí a jiných strojů. Jinde byla výroba nábytku, textílií a věcí, které jsou pro každodenní potřebu. Viděl jsem, že tam byli řemeslníci, kteří pracovali svýma rukama, ale většinu věcí vyráběly velké stroje. Byly takového druhu, že na jednom konci vložili strom a z druhého konce již vycházela hotová skříňka.

Když jsme si prohlédli průmyslovou výrobu, jsme šli kousek dál, na velkou farmu, kde se produkovaly potraviny. Byl tam dobytek, který byl podobný našemu hovězímu dobytku a spousta ptáků, velikosti našich hus. Dobytek se pásal na volném prostranství, které jak řekla, je stejně velké jako Skåne, je si jistá, že vše funguje tak, jak má. Zajímalo by mě, jestli je to opravdu může fungovat, a co když nastane nějaká epidemie? „Uplynulo již mnoho let od poslední epidemie, mohu tě ujistit, že další už být nemůže.“

Když jsme skončili prohlídku, naznačila mi, že bychom měli navštívit jezero, kde dělala domácí úkoly, a tam si zapsala všechno, co se mi stalo v posledních třiceti letech. Celou tu dobu jsme byli spolu, dívala se na mě trochu divně, jako kdyby chtěla říci něco konkrétního. Vstoupili jsme na disk a pokračovali v naší cestě nad krajinou, kterou jsem shledal tak krásnou, že jsem sotva mohl uvěřit, že by taková mohla existovat. Míjeli jsme zoo, řekla, že je tam mnoho druhů zvířat ze Země i zdejšího okolí. Nyní se před námi objevilo velké jezero. Přistáli jsme na ostrově, který byl veliký několik set čtverečních metrů. Šli jsme kousek po něm a došli ke stavbě, která připomínala zahradní pavilon.

Vstoupili jsme dovnitř a posadili se u velkého stolu. Zeptala se mě, jestli chci šálek čaje, a já souhlasil. Donesla hrnek a sušenky, nemohl jsem si pomoci, ale obdivoval jsem ji. Připadalo mi to stejné, jako bych se poprvé zamiloval. Vzala nějaké časopisy a knihy, které používala ve škole. Nikdy jsem nebyl tak ohromený, jako teď. Knihy se zabývaly většinou mého života, včetně obrázků a textů. A jaké to byly obrázky! Byly tak živé, že jsem si mohl vybrat, jako bych sám sebe položil na stůl. Viděl jsem své mládí, jako bych ho málem prožíval znovu.

(Poznámka: Mohou to být i nějaké 3D obrazy, když se podíváme na to, jak se vyvinuly špičkové technologie 3D za posledních 20 roků, použité pro fotoaparáty a mobilní telefony, a můžeme jen hádat, jaké vyspělosti dosáhly tyto technologie na těchto planetách, které jsou několik set let před námi. Komentář R.O.)

Dále budeme pokračovat z knihy od Anteho, vydané v 90. letech ve Švédsku.

To ale nebyl ještě konec, ukázala mi také jednu krabici a požádala mě, abych ji otevřel. K mému velkému překvapení, jsem takřka oněměl, když jsem viděl, co obsahovala. Na horní polici byly tkaničky z kopaček. Před nimi byla na papírku poznámka s textem: „Z fotbalu – používal to zkoumaný objekt 06.06.1956.“

Večer, jsem se vracel z fotbalu domů. Řekla, že to bylo ukradeno v noci, dokonce věděla kým, ale nemohla o tom mluvit. Když to sebral, zahodil to několik mil od domu. Bylo to pryč celý měsíc a zůstalo to tam, kde to bylo vyhozeno, když je sebrala.

Na chvíli jsme si sedli a povídali si. Pak jsme šli ven a posadili se na břeh u jezera. Vstala a sundala si kombinézu. „Půjdeme se vykoupat, než odcestuješ?“ Byl jsem překvapen její nabídkou, abych se koupal nahý s neznámou ženou, ale říkal jsem si, že to bude zcela přirozené, když se budeme koupat nazí. My máme bohužel divné zvyky a pravidla.

Předtím, než jsme se šli vykoupat, jsme zašli do domu se osprchovat. Vešli jsme do jakési malé kabinky a stáli u sebe tak blízko, že jsem cítil, jak se dotýkám její pokožky. Stiskla nějaké tlačítko a začala stříkat voda ze všech stran. Cítil jsem slabou vůni květín, a po chvíli jsem se byl kluzký jako úhoř. Po chvíli stříkala čistá voda, ale tak jemně, že jsem to mohl jen stěží cítit. Když to skončilo, začal foukat jakýsi fén. Během půl minuty jsme byli suší a připraveni jít do vody, která byla křišťálově čistá a neuvěřitelně měkká.

Když jsme si zaplavali, jsme šli dovnitř, vypili šálek čaje a chvíli si povídali. Vrátili jsme se do údolí a zaparkovali disk u malého tržiště. Bylo tam živo a shon, ale žádný z tamějších lidí, jak se mi zdálo, si mě nevšímal. Kolem tržiště byly malé obchody a my jsme vstupovali dovnitř, takže jsem mohl vidět, jak to tam vypadá. Uvnitř byl jen jeden člověk a každý, kdo chtěl nějakou věc, kterou potřeboval, si ji vzal z regálu a pak vložil paměťovou kartu do okénka „zaplatit“ a odešel. Jak to fungovalo? Moje nová známá vzala kartu a ukázal mi ji. Vzala jednu věc na polici a aniž by použila kartu, šla ke dveřím, ty ale zůstaly zavřené. Velmi důmyslný systém!

Když člověk skončil nakupování v různých obchodech, mohl se obrátit na banku na stejném náměstí. Předal kartu úředníkovi, který ji vložil do malého zařízení a stiskl tlačítko. Vyběhla karta s nějakou poznámkou. Nikdy se neobjevovaly žádné peníze. „Nepoužíváme žádné peníze, u nás šetříme čas.“

„Čas?“ řekl jsem. „Ano, řekněme, že chcete jít nakoupit to, co potřebujete. Dostanete takzvaný přehled účtu s poznámkou, jaké máte k dispozici množství času, nebo jak dlouho budete muset pracovat na poli, v průmyslových závodech nebo kdekoli. Každé městečko představuje komunitu samu o sobě, kde se vyrábí všechny potraviny a všechno ostatní, co potřebujete. Nemusíte pracovat pro komunitu více než jeden den, někdy dva dny v týdnu k pokrytí všech svých potřeb. Některá odvětví vlastní všechna města společně, a tam musíte pracovat i tři dny v měsíci. Pokud chci jít studovat na Zemi, musím pracovat asi tři týdny v nějakém odvětví průmyslu, aby se nasbíralo tolik energie, kolik je potřebné pro cestu na Zemi a návrat zpět.“

Opustili jsme náměstí a šli k ní domů na večeři, nastala chvíle, abych se vrátil domů. V jejím domě připravili skutečnou oslavu. Zatímco jsme jedli, vyprávěl jsem něco o tom, jak žijeme na Zemi, ale brzy jsem pochopil, že už všechno ví. Jednu věc však nemohli pochopit, proč musíme stále proti sobě bojovat po celou věčnost. „Copak jste nedostali varování, když vybuchla první atomová bomba? Pokud se teď nezbavíte všech rebelů, pak vaše děti a vnoučata se budou mít stále hůře a nakonec zaniknou. Vaše planeta bude planetou duchů, takové planety již existují. Pokuste se přimět lidi, aby pochopili, kde je problém - viděl jsi, co se stalo s Delefy, jiní to také viděli, ale je pro pár lidí těžké ovlivňovat ostatní tak, že budou naslouchat a jednat podle našich rad.“

„Také máme organizaci, odpovídající té, které říkáte Organizace spojených národů. I když její řídicí orgán není zde, ale na jedné z dalších 18 planet, nesmíme sami zasahovat. Snažili jsme se navázat s vámi kontakt při několika příležitostech, ale vždycky jste nás odmítli. Pokud jste zahlédli nás a naše lodě, pořád si myslíte, že neexistujeme. Nebo jste se pokusili nás zničit, naštěstí neúspěšné, protože pokud bychom si přáli, mohli bychom vyhodit do povětří celou vaši planetu během několika sekund. I když jsme proti násilí, máme zbraně, které bychom mohli použít pro naši obranu. V současné době používáme naše zbraně pouze pro mírové akce, jako je ničení odpadků ve vesmíru.“

„Řekli jsme si, že v den, kdy přestanete hrozit jadernými zbraněmi, se můžeme ukázat vašim vládcům, aniž bychom byli odmítnuti. Zašlo to dokonce tak daleko, že někteří z nás se stali zajatci vaší armády, byli zabiti nebo uvězněni a poté bylo vše utlášeno a zapomenuto. Ale my jsme je ve skutečnosti vzali domů, a mnohé z vašich vlád ví, že existujeme. Ale nebudou to zveřejňovat, jak se říká, nastal by chaos v případě, kdyby se o nás veřejnost dozvěděla.

Skutečným důvodem však je, že se vaši vládci obávají, že my převeźme moc a oni už nebudou mít nad vámi moc. Jsou přesvědčeni, že by mohli jít do vesmíru a vládnout celému vesmíru, myslí si, že je nikdo není tak vysoce rozvinutý, jako jsou lidské bytosti. Ale nevědí, jak jsou špatní, protože vy nejste vůbec rozvinutí v porovnání s ostatními rasami na jiných planetách.“

Skončili jsme s jídlem a museli jsme se rozejít.

„Doufám, že jsi měl příjemné zážitky a přeji si, abychom se znovu setkali!“ Vstal jsem od stolu, poděkoval jim za chutné jídlo a mluvil o tom, jak úžasné to vše bylo a jaká škoda, že to bylo jen na tak krátkou dobu, byl bych opravdu rád, kdybych mohl zůstat déle.

„Rádo se stalo, můžeš se vrátit, kdykoli budeš chtít a zůstat zde tak dlouho, jak budeš žít!“ Vyšli jsme ven a usedli na disk, který se pomalu zvedl a letěl pryč. Když jsme přiletěli nad kopce, na chvíli jsme se zastavili, takže jsem mohl naposled před odletem domů vidět tento ráj.

„Vybrali jsme si tento den, abys viděl, jak Slunce a planety stoupají.“ „Stoupají?“ řekl jsem, „ale vždyť po celou dobu byl den!“ Byl jsem zmaten, když řekla, že to vlastně byla jejich noc, což je doba, kdy se provádí většina prací. „Ve dne, odpočíváme, protože je příliš horko na práci.“ „Pracujeme jen jednou za pět dní!“ Řekl jsem si, že je to těžké všechno pochopit.

„Teď je jen pár minut do svítání, vidíš téměř výhradně zelený měsíc, ale těsně po východu svítí slunce oranžovým světlem a měsíc bude po každé straně červený. To, co jsem teď uviděl, bylo tak úžasné, že to jen stěží mohu popsat. Nevím, proč jsem to udělal, ale já jsem chytil a objal moji průvodkyni na dlouhou chvíli a ona udělala to samé se mnou. Zelený měsíc svítil na celé údolí a když vyšlo slunce a další měsíce, celé údolí se koupalo v záři těch nejkrásnějších barev. Bylo to nesrovnatelné!

Drželi jsme se vzájemně po dobu asi deseti minut, bez jediného slova. Pak jsme letěli dolů do údolí na letiště, odkud nás jedna z těch malých kulatých lodí odvezla do velké kosmické lodi. Když jsme se dostali na palubu, šli jsme do stejné místnosti jako dříve a sedli si. Pak přišel muž, o kterém jsem už věděl, že je to její otec a zeptal se mě, jestli jsem byl spokojený s tím, co jsem zažil.

„Nikdy jsem nebyl tak šťastný a spokojený,“ řekl jsem, „je jen škoda, že musím opustit tento ráj po tak krátkém čase!“ Bylo mi řečeno, že kdykoli budu vítán zpátky. „Víš, jak se na nás obrátit, pokud budeš připraven na další návštěvu, ale teď tě musím opustit, připravit se na zpáteční cestu a doufám, že se znovu setkáme. To bylo naposledy, kdy jsem ho viděl. Pak přišlo pár kolegů - cestujících, pravděpodobně z některých jihoamerických zemí, jak jsem usoudil z jejich jazyka.

Po chvíli přišla moje okouzlující hostitelka a zeptala se, jestli chci něco k pití nebo jídlu během cesty. Dostal jsem šálek čaje a posadil se tak, abychom mohli pokračovat v konverzaci. „Zajímá mne záležitost trvání vašeho života“, ptám se, „jak můžeš být tak stará a stále vypadat tak mladá?“ Řekla mi, že její nejstarší bratranec je více než dvě stě let starý, a že ona bude pravděpodobně spokojeně žít dalších sto a více let.

„A co lidé, kteří k vám přicházejí z jiných planet, jaká je jejich délka života?“ Řekla na to, že každý má stejné možnosti a výhody jako ti, kteří se narodili na její planetě. „Mohou podstoupit operaci, když si zvyknou na nové podmínky, protože tady musí žít aspoň rok, abychom mohli vidět, že vše funguje tak, jak má.“

Mluvím o jejich 32-hodinových dnech. Během krátké doby jsme byli zpátky v blízkosti Země, kde jsme zastavili. Šli jsme do jedné z těch malých bublinek, abychom proletěli poslední kilometry. „Proč nemůžeme sestoupit s velkou lodí?“ zeptal jsem se. „To byste nás ihned odhalili, to je zcela zřejmé. Kdysi dříve jsme létali až k povrchu, pak jste nás uviděli, ačkoli vaše úřady to nemohly přiznat.“

Blížili jsme se nyní k zemi, a ona přepla obrazovku. Viděli jsme, jak se země rychle blíží. Stiskla jiné tlačítko, nyní jsme uviděli obrázky z domu, kde jsem žil! Všichni seděli před televizorem a sledovali balet „Louskáček“. Stiskla jiné tlačítko a okamžitě se moje kopie zvedla ze židle. Řekl, že musí jít do kiosku, koupit si tabák, a že bude brzy zpátky.

Přistáli jsme za velkou skupinou smrků, a já vyšel ven, abych na něj počkal. Vidím auto, jak jede k nám, dvojník vystoupil a šel směrem k nám. Znovu jsme si vyměnili šaty, pak přešel k bublině. Stáli jsme ještě chvíli a dívali se na sebe. Pak mě popadl a vzájemně jsme se objali na rozloučenou. Přistoupil k bublině a vzápětí zmizel. Bublina se zvedla do vzduchu a pod ní se zablesklo. Stál jsem ještě chvíli na místě a přemýšlel o tom, co se stalo. Budeme se někdy vidět znovu? Vzal jsem si auto a jel domů. Když jsem přijel, viděl jsem, že ta malá krabička u televizní antény je pryč. Šel jsem dovnitř a posadil se před televizor, jako by se nic nestalo.

Ilustrační fotka mého domu

Znovu na jejich domovské planetě (85-06-11)

Ráno 10. června v 06:45, když moje žena odešla do práce, zazvonil telefon. Když jsem zvedl sluchátko, slyšel jsem hlas s dotazem, co jsem chtěl. Nemohl jsem to pochopit. „Co chcete?“ (Hlas byl zdánlivě ženský.)

„Ty jsi mě volal?“ Byl jsem podrážděný a zeptal se, kdo je a co chce.

„Volal jsi přece Jenny, volal jsi mě včera v noci...“

V tu chvíli jsem poznal její hlas, zněl jako té žena, kterou jsem navštívil ve vesmíru a opravdu to byla ona! „Jak mi proboha můžete zavolat sem na Zemi? Pokud je mi známo, tak jsem vás nevolal, ale když jsem byl včera v noci na procházce, řekl jsem si, že by bylo zábavné, kdybych vás opět viděl. Chtěl bych vědět více o vaší domovské planetě, než se budu moci rozhodnout, jestli se tam chci odstěhovat.“

„Mohl bys být připraven odejít se mnou do 30 minut?“

Když jsem se vzpamatoval z překvapení, řekl jsem, že ano a slíbil, že se dostavím na naše poslední místo setkání. Zavolaal jsem do práce a požádal o volno, pak jsem si vzal auto a odjel. Zaparkoval jsem auto přibližně tam, jako kdysi a čekal jsem. Zapnul jsem autorádio a poslouchal hudbu. Najednou jsem ho vypnul, protože jsem uslyšel její hlas! Vyzvala mě, abych hned vyšel ven. Vystoupil jsem z auta a šel směrem k té ženě. Když jsem přišel až k ní, objala mě, šli jsme do toho „vajíčka“ a odletěli. Zeptal jsem se jí, jestli jsem nemusel projít stejnou přípravou s nápojem jako minule, když jsem odlétal?

„Ne, ty jsi dostal dostatečnou dávku na pět měsíců, takže jsi zatím v pořádku.“ Zeptal jsem se, jestli poletíme do jejího domova? „Chceš, abych byla šťastná? Chyběl jsi mi od našeho posledního setkání, neměla jsem s tebou žádný kontakt. Naše setkání by měla probíhat v pohodě.“

„Myslím, že jsem skoro každý den myslel na to, co jsem prožil na mé cestě, takže jsem neměl čas ani chuť dělat něco užitečného, ale také jsem se stal klidnějším a harmoničtějším, než dříve.“ Mluvili jsme chvíli o zvláštních životních zkušenostech, včetně některých podivných zážitků, které jsem měl. Najednou jsme přiletěli k velké lodi, která nás měla vzít do jejího domova.

Tentokrát jsem nevěděl, zda jsem jediný pozemšťan na palubě lodi, protože jsme byli v menší kosmické lodi, než minule. Ale dostal jsem čaj a chléb k jídlu i tentokrát. Bylo pro mě těžké si pomyslet, že bych mohl nechat všechno doma a usadit se na její planetě, i když to bylo občas lákavé. „Chápu to,“ řekla, „ale chtěla jsem ti to nabídnout tak jako tak. Já bych nebyla schopna opustit svůj domov a přesunout se na jinou planetu,“ řekla. „Ale pokud budeš mít zájem, tak doufám, že budeš i nadále se mnou, protože jak víš, na vzdálenosti nezáleží a pokud máš pocit, že chceš, abych přiletěla, můžeš mě kdykoli zavolat, protože já jsem pořád zde, pokud budeš chtít od někoho potěšit.“

„Ale to vám přeci dá hodně práce, abyste mě slyšela a není mi jasné, jak to bude fungovat?“

„Jestli mi slíbíš, že to nikomu neprozradíš, dám ti jednu věc, pomocí které mě můžeš kontaktovat kdykoli budeš chtít, dám ti k tomu návod a poučení, jak ji používat. Je to přístroj, pomocí kterého můžeš se mnou mluvit. A pokud jde o náklady na tu věc, tak mě nestojí více než jako pro vás ujet autem 300 až 400 kilometrů. Je to jen taková maličkost pro potěšení, že tě opět uvidím.“

Nějak jsi se už stal členem mé rodiny, v průběhu let, co jsem tě studovala, a když bylo rozhodnuto, abych se s tebou setkala, byla jsem zcela ohromená a velmi šťastná. Představ si, že se setkáš s osobou, která neví nic o naší existenci, nebo že vůbec existují další rasy ve vesmíru. Byla jsem tak zvědavá a nadšená, že tě poznám, že jsem si jistá už několik měsíců, kdy mi bylo řečeno, že budeš dotázán, zda bys chtěl přiletět k nám. Myslela jsem si, že by to mohlo selhat, když jsem zjistila, co se ti stalo, té ošklivé zimní noci. Ale jak jsem již řekla předtím, chovali jsme se tak hloupě (ve snaze navázat tento první kontakt). Museli jsme začít

znovu, a brát to krok za krokem, abys pochopil, že jsme ti nechtěli ublížit. Nikdy bychom ti neublížili, kdybys ty nebo tvoje rodina dělali něco proti své vůli.“

„Spíše bychom tě raději chtěli varovat a chránit před nebezpečím, které vám hrozí a kterému bys mohl být vystaven. Ať už jsou vaše plány jakékoli, neměl bys vzdálovat ze své vlasti, protože vaše země a některé jiné národy jsou jediné, které mohou přežít válku, která by mohla vypuknout, pokud vaše planeta trvá na zbrojení tímto tempem. Nemusíte se na tom přímo podílet, ale stejně budete mít problémy, protože po ní nastane přidělový systém různého zboží, dokonce i dodávek energie, která bude všechno ovlivňovat.“

Budete nuceni přijmout velké skupiny hladovějících uprchlíků, kteří nespravedlivě trpí, protože některé země si neuvědomují, že ani jeden ze dvou velkých národů nezíská nic tím, že odstartuje vyhlazovací válku.“

(Poznámka R.O.: Tohle bylo řečeno jako varování již v polovině 80. let, a další podobná sdělení z mnoha takových kosmických kontaktů. Někteří lidé v pozdější éře glasnosti v Sovětském svazu pomohli změnit osud naší planety, který byl změněn nebo zpožděn nejméně takto.)

Nyní jsme pokračovali v cestě. Zeptal jsem se jí, jestli by nemohli zabránit takovému dění? „Díky vašim znalostem a vaší technice, by to bylo snadné zastavit. Existují však i jiné věci, se kterými byste nám mohli pomoci. Mohli byste nás varovat před pohromami různého druhu, a pomáhat nám s hladomorem, převažujícím ve velké části světa, nemluvě o všem ničení našeho životního prostředí a naší vody?“

„Na vaši otázku mohu dát upřímnou odpověď. Musíte se sami naučit převzít odpovědnost za sebe. Mohli bychom zasáhnout a pomoci vám z vašich problémů, ale pak byste si mohli myslet, že bez ohledu na to, co děláte, bychom vám mohli pomoci z toho ven a vy byste se nic nenaučili, protože byste čekali, že vám pomůžeme, pokud se něco pokazí. Podívejte se na sociální úřady, nemusíte dělat nic, prostě tam jít a získáte pomoc od sociálního zabezpečení, když nejste schopni zaplatit nájem nebo jídlo. Lidé se proto musí snažit řešit své problémy sami!“

„Všechny ty miliardy, co vyhazujete na vaše armády, proč je raději nevyužíváte k pěstování ve velké pouštní oblasti, kde byste vybudovali zavlažovací zařízení? Také větší a lepší zpracovatelské zařízení pro průmysl. Vaše odpověď by byla, to by bylo skvělé, skončila by nezaměstnanost, ale to se nestane, protože místo toho jen poskytujete pracovní příležitosti pro budoucí generace. Viděl bys, že by klesala i vaše zločinnost stále více a více, a nakonec by úplně zmizela, dokonce by zmizelo i užívání alkoholu a drog. Jasně, že by to trvalo celou generaci nebo dvě, ale copak by to nebylo něco, o co stojí usilovat? Určitě chcete to nejlepší pro své děti a vnoučata, takže by měli důvěru a bezpečí ve svém životě, aniž by museli mít starosti o budoucnost!“

„Teď myslím, že mohu prozradit, že jsme kdysi měli stejný problém jako máte vy. Také jsme byli ve válce s mnoha našimi zeměmi, ale nakonec si lidé uvědomili, že to není v pořádku. Vzali pak věci do vlastních rukou, zorganizovali a převzali samotné vojenské síly. Zničili všechny zbraně a továrny, kde byly vyráběny. Trvalo roky, než dali věci do pořádku, ale postupně se naši vůdci připojili a uvědomili si, že byli na špatné adrese. Jak jistě víš, a jak jsi viděl, pro Delefy to neskončilo dobře, více než polovina jejich planety se stala neobyvatelná a zbytek nebyl o moc lepší. Ti, kteří nemohli uniknout na blízké planety, hladověli a po léta žili v jeskyních a jedli to, co mohlo vyrůst nebo chytili pár divokých zvířat. Ano, žili jako primitivní národy.“

Ještě jsme nějakou dobu spolu hovořili, tak řekla, že bychom mohli sníst třeba vejce a jít k ní domů, vzít si nějaké jídlo a jít se vykoupat k jejímu ostrovu. Uvědomil jsem si, že se koupu poměrně často, protože jsme se koupali ten den již mnohokrát. Když jsme se najedli a vypili

božsky chutnající nápoj, vzala nějaké ovoce a dala je i s pitím do koše, který bychom vzali na ostrov, měli jsme v plánu tam zůstat po zbytek času, kdy budu u nich.

Když jsme přišli na náměstí s trhem, o kterém jsem se dříve zmiňoval, byl jsem překvapen. Byla tam žena a muž, kteří na nás zřejmě čekali. Ukázalo se, že to byl Dán, který obdržel stejnou nabídku jako já a kromě toho souhlasil, že tam zůstane navždy. Řekl mi, že tam je již více než čtyři roky, a že to bylo v podstatě stejně, jako se mnou. Neměl rodinu, jeho žena zemřela před šesti lety, neměli žádné děti, tak vůbec neváhal přestěhovat se na jinou planetu. Nebylo mu nikdy líto, že udělal tento krok.

„Je to asi nejbližší cesta do ráje, jakou můžeš udělat! Třikrát jsem přijel do Dánska na návštěvu a nikdo neuhodl, kde jsem byl, protože jsem řekl svým přátelům, že jsem se přestěhoval do zahraničí.“

Bavili jsme se chvíli, než ženy udělaly nějaké nákupy. Zjistil jsem, že je umělec a že zde občas pomáhal s prací na velkých plantážích. Byl stár 38 let a nyní žije s ženou, kterou jsem právě viděl. Zeptal jsem se, jestli by chtěli měli děti, ale dosud se nerozhodli. „To se dělá stejně jako na Zemi? Nebo jakýmkoli jiným způsobem,“ zeptal jsem se. Pousmál se a řekl, že existují dva způsoby, jak tady mít děti, a to buď obvyklým způsobem, nebo si můžete koupit dítě ze zkumavky z laboratoře. Pouze žena sama určuje tuto záležitost. Nežádal jsem o další otázku, ale řekl, že to je v pořádku, abych se miloval se svou ženou, kdykoliv bude chtít. Nepotřebujeme žádnou ochranu jakéhokoli druhu, protože ona ovládá své tělo tak, že nemůže otěhotnět, pokud by nechtěla.

Napadlo ho, jestli bych se sem nechtěl přestěhovat, nebo jsem tady jen na návštěvě. Řekl jsem mu, že jsem tady jen na návštěvě, protože mám rodinu. On poukázal na to, že jsem věrný přítel Jenny, a že bych se měl starat o naše přátelství.

Ženy se právě vrátily a vyrazili jsme na disk, jaký jsem dříve popsal. Chystali jsme se na ostrov s tím malým pavilonem. Zdálo se mi, jako bych toto místo neopustil od poslední návštěvy, kdy jsem tam byl. K dispozici jsem měl skříňku s mými věcmi od bývalé návštěvy a na stole moji fotografii, jak sedím venku na pláži, zcela nahý.

„Kdy jsi vzala tuhle fotku? Neviděl jsem, že fotografuješ.“

„Udělala jsem ji, když jsi tu byl naposledy a doufám, že se ti líbí?“

„Ne, ale mohla jsi mi to říct, abych měl šanci učesat si vlasy! Vypadám tam, jako by mě nějaký pes lízal na hlavě.“

Když nachystala koš s ovocem a pití, šli jsme se koupat. Brodili jsme se, protože do hluboké vody bylo docela daleko. Díval jsem se na její tělo a viděl jsem, že si je vědoma mého pohledu, ale jen se usmála. Je to zde normální být nahý, ale nemůžu si pomoci, musel jsem si ji prohlížet. Vzbuzovala ve mně pocit, jako bych byl teenager, který jde plavat se svou přítelkyní. Stříkali jsme nějakou dobu po sobě, pak vylezli a těšili se z plodů, které byly nachystány v našem malém altánu. Pak jsme seděli a chvíli si povídali. Nemohl jsem přestat myslet na to, co mi kolega řekl, že se raději přestěhoval sem, když na Zemi hrozí válka. Zeptal jsem se jí, jestli by mi o tom mohla říct více, a pokud ano, kdy by válka mohla vypuknout.

„Mohu říci jen to, že pokud nechcete přestat se svou snahou vyrábět různé zbraně hromadného ničení, tak neuvidíš vaše vnoučata.“

„Takže si myslíš, že na Zemi bude válka během příštích 20 - 30 let?“

„Ne,“ řekla, „válka může vypuknout kdykoli. Ale neměl by sis dělat starosti, tvoje země nebude moc zasažena, ale jak jsem již řekla dříve, budete mít problémy v různých oblastech a můžete očekávat mnoho uprchlíků.“

„Ano, ale můžete mi také říct, jestli existuje něco, co můžu udělat, nebo se mám stát jen takovým divákem a fandit tomu nejlepšímu týmu? Mám jít na veřejnost a promluvit o tom, co

jste mi řekla? Kdo by věřil tomu, co říkám? Nemám žádný důkaz o vaší existenci, či cokoli jiného!“

„Když už o tom mluvíme, tím, co bylo řečeno, dostaneš miliony lidí na svou stranu. Měl bys své myšlenky rozšiřovat a mluvit o všech těch věcech, o kterých jsme mluvili a dát tomu knižní podobu. Ano, to bude dobrý začátek, neboť to ocení všichni ti, kteří chtějí skoncovat s novým vyzbrojováním, ale měl bys vědět, že stejně budeš mít hodně odpůrců. Budeš však moci získat pomoc od těch, kteří ti budou věřit!“

„Ale kdybych šel do kostela, věřící by byli proti mně, kdybych vyšel na veřejnost s nesouhlasnými názory na Ježíše a jeho nebeského Otce, jaký jsem slyšel od vás?“

„Neboj se! Mohou věřící podat aspoň jeden důkaz, že Bůh a Ježíš existovali? Nemohou! Muž, kterého nazýváte Ježíšem, byl jak víš Delef a je dávno mrtvý. Byl vnímán jako zachránce lidstva, což je však vaše pojetí. Pokud bys zapsal všechno, co víš, a pak čekal tisíce let, pak by v té době, kdy by to četli jiní, mohli také říci, že jste byli bohové, takže nemusí být chybou věřit a pracovat pro něco, co oni nazývají svým bohem, ale nebylo by lepší věřit v sebe a svou vlastní budoucnost?“

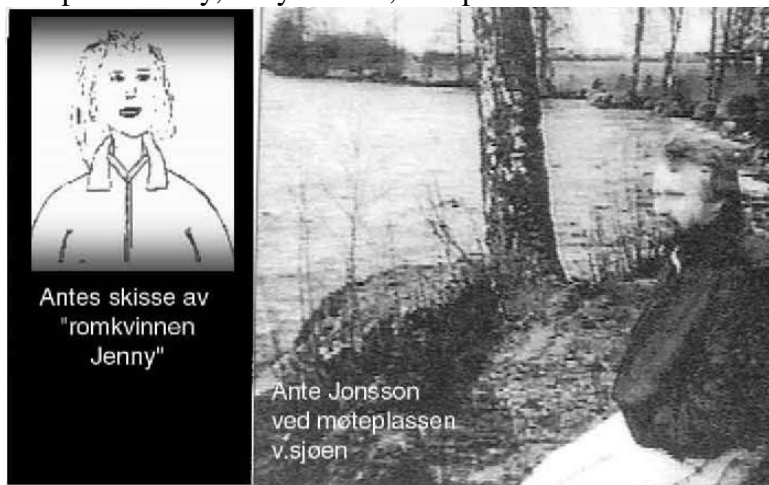
Nakonec jsme vstali od jídla a šli se opět vykoupat. Zjistil jsem, že je tam na nedalekém ostrově hodně lidí a také jsem si všiml slunce, jaké jsem naposled neviděl, když jsem tam byl, protože to byla poslední noc, kdy jsme šli plavat. Jenny řekla: „Dnes je den, který je stejný jako vaše neděle, takže nikdo nevykonává nějakou práci. Každý chce být ve vodě po většinu svého volného času, protože ve dne je tak horko, že lidé jsou nejaktivnější v noci, a to jak pokud jde o práci, tak i volný čas. My také chceme mít trochu sluníčka ve svém volném čase, takže slunce, co nyní vidíš, je umělé.“ Nyní je čas, abychom už šli, tak se oblečeme a sbalíme zbytek ovoce v koši. Sedli jsme si na disk a letěli napříč přes vodu, která byla neuvěřitelně průhledná a čistá.

Zeptala se mě, jestli jsem si svou návštěvu užil a vše, co jsem měl na mysli. Odpověděl jsem, že jsem si přál, aby to nebylo naposled, kdy jsem ji navštívil. I když se sem nechci nyní přestěhovat. „Jsi vítán kdykoli budeš chtít. Kdykoli se můžeš rozhodnout, abys sem přiletěl.“

Na cestě zpět na Zemi, jsme si povídali o všem možném, co jsem zde sice nenapsal, ale vzpomněl jsem si na to. Víím, že nejsou zlí tvorové a mám z toho radost.

Setkání s učenici z vesmíru (prosinec 85)

Uplynulo již několik měsíců, co jsem se setkal se svými přáteli „odněkud“, ale nyní jsem je opět kontaktoval a dohodli jsme se na noční schůzce u jezera, které se nachází severně od mého domova. Šel jsem na místo setkání a čekal u břehu podle dohody, kterou jsme udělali. Pak přišla Jenny, nebyla sama, ale společně se dvěma neznámými muži.

Obrázek Jenny a mě u jezera, kde jsme se setkali

Vypadali jinak než ostatní mimozemšťané, které jsem dosud viděl. Byli spíše malí na výšku, měli dlouhé paže, ruce a prsty, špičaté na konci, tam kde máme nehty, jinak kulaté a ploché. Nohy měli štíhlé a měli nějaký druh obuvi namodralé barvy. Hlava byla mírně oválného tvaru, měli menší ústa, velké kulaté oči, malé uši a malý plochý nos. Měli na sobě těsný modro-zelený trikot, spíše lesklý a opasek se dvěma bílými trojúhelníky a čtverci. Také jsem viděl znak, skládající se ze dvou propojených segmentů kruhů, jednoho zeleného a druhého modrého. Ptám se Jenny, kdo jsou a odkud přišli. Žena odpověděla, že pocházejí z druhé strany její planety, a že jsou vědci. Samozřejmě mě zajímalo, proč chtějí kontakt se mnou a jeden z nich začal mluvit o událostech, které se staly v historii.

„Před tisíci let, když jsme pokročili naší technologií tak daleko, abychom mohli začít s průzkumem vesmíru, jsme dělali výlety do mnoha míst, často i na vaši planetu. Čekali jsme dlouho, než jsme se rozhodli vás kontaktovat. Udělali jsme několik pokusů, bohužel bez zvláštního úspěchu. Stalo se, že jsme byli zesměšňováni, pronásledováni a dokonce zabiti, přestože jsme vám chtěli pomáhat.“

„Co tím myslíte,“ řekl jsem.

„Kdysi dávno, jsme se snažili zjistit, co je správné a co špatné, tak jsme vám předali některé zákony, myslím tím desatero, které bylo od nás, ale co se s vámi stalo po všech těch letech? Už mu rozumíte a žijete podle něho?“

„Takže vy jste byli ti, kteří nám dali deset přikázání. Je také pravda, že osoba, kterou nazýváme Ježíš byl jedním z vás?“

„Ne, byl to Delef, který přišel z naší druhé planety, kde byl jeho otec lékařem, tam znamenal více než Ježíš, který v té době přišel na Zemi. Marie nebyla jediná žena, která měla pro vás syna. Bylo pečlivě vybráno 17 žen, které byly těhotné se syny vašich předků. Byl to právě Ježíš, který je připomínán proto, že celý dav lidí mu věřil a nikdo další z těch sedmnácti synů nebyl jakýmkoli způsobem významný. Stali se z nich vydědenci a posmívali se jim, takže nakonec byli přeneseni domů, na místo odkud přišli.“

„Ale proč jste to nemohli změnit a prozradit se, aniž byste museli začínat od novorozence? Marie počala obvyklým způsobem?“

„Ano, Marie a její rodina nebyli pozemšťané, oni byli prostě posláni na Zemi od nás a ona již byla již těhotná s dítětem, kterého nazýváte Ježíšem.“

Poznámka R.O.: Je to také velmi podobné tomu, co řekl ve staré tajné knize Talmud Immanuel, jakož i v kontaktech se Semjase, ale tohle nebylo v té době ve Švédsku známo. Ante napsal, že jestli by někdo tvrdil, že měl tento nápad od Semjase, tak tomu nic nenasvědčuje, že měl jakýkoliv kontakt s Meierem ze Švýcarska.)

Všichni byli umístěni na Zemi takovým způsobem, že to nikdo nemohl odhalit, bylo to podobné jako u ostatních sedmnácti. Pokud byste věřili na něco jiného, je to špatně. Jeden den budou všichni znát pravdu, a pak konečně pochopíte, že nejste sami ve vesmíru.

Nemůžeme právě teď odhalit celou pravdu o svém původu, protože pak by nastal úplný chaos. Ty máš tento a další stavební bloky, které můžeš dále zkoumat a vybírat si. Poté, co jsi došel dost daleko, abys pochopil, že vás nevytvořila, či vykouznila nějaká neviditelná bytost. Mnozí z vás si okamžitě začnou uvědomovat, že nějaký bůh (malými písmeny), nestvořil svět, ale přišel z jiné civilizace, z dalekého vesmíru.“

„Jak již bylo řečeno, ukázali jsme vám to mnohokrát, ale vaši tzv. vůdce a vládci nechtějí připustit, že to mají brát vážně. Neustále se snaží vysvětlovat, že neexistujeme, protože si myslí, že bychom převzali jejich země a stali se vůdci pro běžné občany, jako jste vy. Ale podle našeho názoru, jste to vy, obyčejní lidé, kteří nás nejsnáze budete brát vážně, takže proto jsme se rozhodli udělat první kontakt s vámi. Ale ne s jedním, jsou vás stovky. Máš pocit, že nadešel čas, kdy budete mít vliv na své vůdce, aby i oni pochopili...?“

„Proč jsi se stal jedním z vyvolených, jsi věděl už dříve. Ty a jiní se nás nepokoušíte popírat, i když to nemůžete veřejně přiznat až do dne, kdy se najednou připomeneme, že existujeme. Můžeme jen litovat, když to bude pro některé z vás trochu trapné, ale z toho, co jsem slyšel a viděl, jsi zatím neutrpěl žádnou škodu, naopak, stal jsi se jistější a zralejší, než jsi byl před naším prvním setkáním.

Ještě důležitější je, že jsi se možná lépe sladil sám se sebou, a to je více, co většina ostatních nikdy nedosáhne. Budeš se cítit jistější, když se nakonec setkáš tváří v tvář s lidmi, kteří se tě budou snažit přesvědčit, že to všechno jsou jen představy a sny. Můžeš se také setkat s lidmi, kteří říkají, že oni jsou odborníci na všechno, co se týká nás a naší činnosti, ale všimni si, že nemají ani ponětí, jak je to všechno kolem. Budeš mluvit s odborníky, zde ale nejsou opravdu jacíkoli jiní než ty a tvoji přátelé, které jsme také kontaktovali, takže vy jste jediní, kdo nás skutečně zná.“

„A teď jedna velká otázka. Požádali jsme tě, abys letěl s námi, ale ty jsi nereagoval, paušálně jsi nás odmítal a rozhodl jsi se bránit, když jsme tě navštívili. Místo toho jsi nás v různé době volal, abys získal od nás pomoc na vyřešení některých záležitostí. Řekli jsme, že vám pomůžeme, ale ne mnoho naráz, protože by to přineslo příliš mnoho pozornosti, ale budeme vše řešit pomalu. Možná jsi přemýšlel, co bychom za to chtěli od vás? Chceme s vámi spolupracovat, pokud jste připraveni pokračovat v našich setkáních.“

„Ale proč nemůžete dávat informace mnohem více lidem, než jen hrstce z nás?“

„Jak jsem řekl, pokusili jsme se to dělat klidným a příjemným způsobem, jak se spojit s vaší planetou, ale ve většině případů jsme byli napadeni vaší armádou, kteří si z nějakého důvodu nechtěli přiznat, že existujeme. Nemáme absolutně žádné plány na válku, protože máme jen mírumilovné úmysly. Ale po tak dlouhou dobu, co vaše úřady nepřijmou naši existenci, tak dlouho vám nemůžeme pomoci, dokud nebude příliš pozdě. V případě, že vlády budou ochotni pomoci lidstvu a předcházet vlastní sebezničení, jsme ochotni pomoci s tím, co se dá udělat.

Jistě byste nám mohli pomoci s jednou věcí“ řekl, „například pozorováním různých druhů. Jak víte, je to náš docela běžný postup, ale je nákladné létat sem a zpátky, spotřebuje to strašné množství energie. Pokud chcete s námi spolupracovat, rádi vás zaškolíme a poskytneme vám vhodné vybavení, které lze použít pro budoucí mise.“

„Kdy a kde se hodláte ukázat světové populaci?“ ptám se, „kdy se každý bude moci přesvědčit o vaší existenci?“

„Když ten den přijde, a je mimochodem již stanoven, ukážeme se vám na mnoha místech najednou.“

(Další kontaktéři říkají podobné věci, že existuje na to plán, ale byl dočasně opuštěn po tajném dlouho plánovaném zákoně 911. Komentář R.O.)

„Víme, že to vzbudí u vás jakési obavy, ale s pomocí vás a vašich přátel budete připraveni včas, takže si můžete nyní udělat určitou přípravu. Pak to půjde snadněji. Velkou otázkou je, jak budete reagovat, neboť víte, že v názorech některých z vás je velký rozdíl. Ale jak jsi kdysi řekl, není to něco odsouzeníhodného, je to váš vnitřní problém. Pokud s tím nemůžete souhlasit, pak je vše ztraceno a je skutečností, že pak to bude zbytečné, abychom se pokusili vyřešit vaše problémy.“

Když jsme tak seděli a povídali si, jedli jsme nějaké ovoce, chleba a pili jejich skvělé nápoje. Oba muži pak vstali a řekli, že je čas, aby odešli, ale pokud si mám o čem povídat s Jenny, tak chvíli posedíme a můžeme diskutovat o tématu, kterého se oba muži dotkli. Samozřejmě, že jsem byl zvědavý, co se bude dít v budoucnu, a tak jsem se zeptal, co bude. Řekla, že jsou různá místa, kde bych mohl uplatnit můj obor, kdybych chtěl s nimi spolupracovat, a které jsem ochoten dělat za předpokladu, že to nebude příliš zasahovat do mé

práce a mé rodiny. Koneckonců, nikdo mi nikdy neukázal tolik respektu a porozumění, v průběhu mých více než 40 let života, než to dělá moje rodina.

Každopádně se nyní naše cesty rozejdou, bylo mi řečeno, že již nebudeme v blízké budoucnosti v tak intenzivním kontaktu, ale musíme zůstat dále ve spojení. Objali jsme se vzájemně po dlouhou dobu. Krátce poté, co nastoupili do vejčité lodi, zmizeli přes jezero. Dlouho jsem tam stál a díval se za nimi, než zmizeli. Upřímně řečeno, neviděl jsem toho mnoho, protože moje oči byly plné slz. Je to konec našeho dlouholetého přátelství, nebo ji znovu uvidím, jak mi slíbila?

Dostal jsem vysvětlení prvního kontaktu (86-06-31)

Bylo to již dávno, co jsem se naposled setkal s mojí vesmířankou. Jmenovala se Jenny. Když jsem ji znovu pozval na naše místo setkání, bylo již léto. Řekl jsem jí, že jsem hodně přemýšlel o tom, co se stalo, když se první kontakt s nimi udál tak násilným způsobem.

„Rozumím ti,“ řekla, „že jsi dosud nedostal odpověď na otázku, co se stalo před více než dvěma roky, tehdy v noci v zimě.“ Odpověděl jsem, že i přesto, že jsem nedostal odpověď, muselo se stát něco víc, protože zde nesouhlasí časová osa, do které bych se vešel.

„Od té doby, kdy jsem vás poprvé potkal na louce, dokud mě nesebrala policie, muselo projít několik hodin, jak jsem na to přišel. Zdá se, že jediným řešením je, že jsem musel být na palubě vaší lodi déle než hodinu. Měl jsem na to podezření, ale nebyl jsem si tím jistý, takže proto jsem to nikomu neřekl. Kamarádi, kteří se mnou mluvili o tom, co se mi stalo, se mě opakovaně ptali, jestli bych nechtěl podstoupit hypnózu, abych získal více údajů, ale já jsem to nechtěl udělat. Ve skutečnosti jsem neměl vzpomínky na můj pobyt uvnitř lodi, ale divil jsem se, proč mám ty červené a modré kruhy po těle a proč mi ustříhli vlasy a dali je do nádoby s nějakou čirou tekutinou a nakonec, proč si vzali jeden můj pantofel a uřízli kus gumové podrážky, který pak zapálili a zajímalo mě, co se stalo pak, když jsem stál v jakémsi plastovém boxu, kde to bylo jako v sauně. Slyšel jsem od ostatních unesených, že přiznali, že byli zkoumáni, a dokonce přímo vámi. Je to to, čemu jsem byl vystaven?“

„Jak už jsem ti říkala, to všechno bylo velmi nešikovné, co jsme udělali, když jsi byl přinesen do naší lodi. Poté, co jsi jel od svých přátel, jsme předpokládali, že někde zastavíš, vystoupíš z auta a půjdeš se dívat na to, co jsi chtěl vidět zblízka. Ty jsi však jel místo toho domů, abys vzal fotoaparát, a potvrdil si své podezření. Proto jsme se rozhodli počkat na tebe na stejném místě, kde jsi nás poprvé viděl. Ale z určitých důvodů jsme nemohli zůstat na stejném místě, tak jsme se rozhodli posunout o kousek dále na sever. Když jsme přistáli, tak nám v první řadě hrozilo velké nebezpečí, že by nás někdo spatřil, a to by nebylo dobré. Ať tak či onak, jsme věděli, že se vrátíš a zůstaneš na předchozím místě.

Vzpomínáš si, že jsi chtěl jet zpátky? Ale s pomocí některých našich triků, jak to nazýváš, jsme pokračovali trochu dál, dokud jsi nás opět nemohl spatřit. Měli jsme další problém, a to, jak bychom ti mohli oznámit, aby ses nebál, když jste zjistili, že můžeš jet kolem nás. Pokud bychom si mysleli, že budeš mít strach, pokusili bychom se kontaktovat tě jiným způsobem, ale my jsme tě studovali již tak dlouho, že jsme mohli spoléhat na tvoji reakci. Když jsme tě vytáhli z auta, byl jsi v takovém v šoku, že jsi ani nevěděl, co děláš. Otočil jsi se a bojoval s námi takovou silou, že jsi zranil jednoho z našich strážců. Dlouho jsi tvrdě bojoval, než jsi se vzpamatoval. Ale nakonec jsi šel dobrovolně s ostatními do lodi.

Poté, co jsi byl v lodi, jsi byl dost unavený, tak jsme ti dali něco na uklidnění. Budu opravdu upřímná, byl jsi v takovém šoku, že jsi málem dostal infarkt. To je důvod, proč máš ty kruhy na hrudníku a u pasu, byl jsi totiž umístěn v dekompresní komoře.“

„Takže ty kruhy byly něco jako to, co používáme v případech srdeční zástavy a v podobných případech, kdy dáváme někoho do tlakové komory, je to dobré pro potápěče, když byli po nějakou dobu v hloubce v oceánu a vystupovali příliš rychle!“

„Ano, a my také používáme formu elektrického šoku, abychom obnovili krevní tlak v těle. Pokud se vaše srdce zastaví, změní se krevní tlak, a ten musí být rychle obnoven do normálního stavu. Je to chyba, kterou uděláte, když dojde k srdečnímu infarktu, že dáte jen impuls elektrickým proudem, ale s tlakovou komorou a rychlým ohřátím, můžete přežít i v těžších případech srdečních poruch. A vlasy, které jsme vám ustříhli, byly použity ke zjištění vašeho věku a pohlaví. Pohlaví jsme pochopitelně už znali.“

Když jsem se jí ptal na kousek gumové podrážky, začala se smát a řekla: „To nebylo to hlavní, co jsme potřebovali, vzali jsme si odtamtud vzorek kůže tvé nohy, abychom zjistili, jaký je tvůj tělesný stav. Kůže říká hodně o vašem těle a dokonce i něco o vaší duši.“

„Ve skutečnosti tě strážce měly dopravit na jinou loď, která zde měla čekat, ale bohužel jsme spatřili na jihu další auto, takže jsme se rozhodli nechat tě odejít. Protože jsme věděli, že o tebe bude postaráno, dali jsme ti jen něco více uklidňujícího. Při tvém vyšetření by zjistili, jak to je. Štěstí, že jsi nebyl nemocný, takže nebylo nutné, aby na vás zkoušeli v nemocnici další vyšetření, neměli pro to žádný důvod.“

„Ted' víš, co se stalo při našem prvním setkání, neutrpěl jsi žádnou škodu. Doufám, že jsi dostal odpověď na své obavy, nebo se chceš ještě na něco zeptat?“

„Ted' mne nenapadá nic jiného, ale budu asi klást další otázky, pokud se budeme i nadále setkávat a já doufám, že ano. Je mi líto, že se nemůžeme setkávat častěji, ale chápu, že máte další záležitosti k řešení, než se setkávat jen se mnou.“

„Ano, je to škoda, že naše setkání budou v budoucnosti méně časté, ale buď trpělivý!“
Vysvětlil jsem jí, jak to bylo pokaždé těžké, když jsme se rozešli, že mi trvalo dva dny, než jsem mohl myslet na něco jiného, nemohl jsem si pomoci, ale nešlo myslet na nic jiného, co se dělo kolem mě. S těmito slovy jsme se pro tuto chvíli rozloučili a já jsem doufal, že ji uvidím někdy znovu.

Tajemná návštěva New Yorku (1986-10-20)

(Poznámka R.O.: Tohle je praktická ukázka astrálního cestování, když byl v materializovaném těle v Americe nebo se tam teleportoval na 4 hodiny, snad má rád astrální dimenzi,...)

Co se to dělo? Takové podivné věci, které se nikdy předtím nestaly! Obrázky se objevily odnikud a brzy nato jsem se sám ocitl v těchto obrazech!

Před několika dny, jednou večer v devět hodin, jsem se uložil ke spánku. Pak se náhle objevil tyrkysově zbarvený mrak nebo mlha a pokryla celou místnost. Moje první myšlenka byla, že to je Jenny, kdo je znovu tady, ale ona nebyla v dohledu. Posadil jsem se na posteli. Na okamžik bylo všechno černé, ale po chvíli se to stalo světlejší a velmi chladné. Viděl jsem, jak přede mnou vyskočil obraz, který mě pohltil. Ocitl jsem se v obraze, jak sedím na lavičce!

Najednou vše zmizelo a viděl jsem kolem sebe spoustu vysokých budov. Ocitl jsem se ve velkém městě, které se ukázalo jako New York v časných ranních hodinách! Muselo zde být o několik stupňů chladněji, než tam, odkud jsem přišel, protože přede mnou bruslil nějaký muž na zamrzlém rybníku. Nezdálo se mi, že by si mě někdo všiml, lidé chodili skrze mě, skoro mi šlapali na nohy, jako by mě neviděli. Ale stejně, seděl jsem tam jen pár minut a přemýšlel o tom, co se ve skutečnosti stalo, ale nemohl najít jiné vysvětlení, než že to musela být Jenny, která se nějakým způsobem podílela na této iluzi.

Pak jsem se zvedl k odchodu. Aniž bych se rozhlédl, vstoupil jsem rovnou do cesty ženě, která měla v jedné ruce kufr a ve druhé psa na dlouhém vodítku. Aby nedošlo ke srážce s ní, udělal jsem krok stranou, takže jsem se dostal mezi paní a psa. Všiml jsem si něco tak

podivného, že jsem byl v šoku. Namísto zakopnutí o vodítko psa, mi vodítko prošlo přímo skrz nohy! Otočím se, zda paní nějak reagovala, ale ona pokračovala, jako by se nic nestalo!

To bylo něco nového, co se mi dosud nestalo, tak jsem se otočil a díval se po ní. Nemohl jsem si ani představit co se to stalo. Potom, co jsem ji potkal, jsem se setkal se dvěma mladými lidmi, kteří oba nesli tašky. Nesli svá zavazadla tak daleko od sebe, že mohly porazit každého, koho potkali, a já jsem dostal jednou taškou přímo do hrudi. Totéž se stalo znovu - taška mnou prošla a já nic necítil! Dohonil jsem tu paní se psem a prošel vodítkem podruhé! Nemohla jsem se ubránit smíchu, protože to byl legrační pocit. Udělal jsem to znovu a fungovalo to!

Zahlédl jsem lavici na protější straně ulice a posadil se, abych si to promyslel. Jsem tady úplně sám, ale proč? Jak se dostanu domů? Nebo se mohu dostat domů přímo přes ulici? Nemusel jsem dlouho přemýšlet, protože najednou seděla Jenny vedle mě!

„Myslel jsem si, že budeš blízko! Teď mi musíš vysvětlit, co se to děje. Nechápu z toho vůbec nic!“

„Ty jsi opravdu tady a stejně tak doma ve stejnou dobu, ale během několika minut, budeš jen tady. Existují přenašeče, které tě mohou přenášet v téměř jakékoli podobě a když přijde čas, budeš vědět, co dělat.“ ...

„Nemám ani tušení, o čem to mluvíš!“ řekl jsem...

„Ante, dostaneš průpravu. Při tom, když spíš, děje se to samé, ale ty to nevíš. Tato cesta by nebyla možná, pokud bys to nedělal.“

„Já jsem ale nežádal, aby byl tomu vystaven.“

„Dobře, ale nyní nejsi ve vědomém stavu, je třeba si uvědomit, že nejsi stejný Ante a budeš mít nový pohled na život... Vidíš všechno z jiné perspektivy, než předtím. Víš hodně věcí, o kterých jsi dříve neměl ani ponětí a víš, jak využít své schopnosti, až přijde čas!“

„Až přijde čas? Co tím myslíš? Mimochodem, to už pravděpodobně nebudu tady.“

„Vzhledem k výcviku a vzdělávání, které jsi ode mě dostal, víš, kdy bude na to čas. Cítíš se teď jinak, než jsi byl ve vědomém stavu.“

„Máte na mysli to, že nyní nemám vědomí?“

„Ale ano, jsi si plně vědom toho, co se děje, ale je to tvoje druhé já, se kterým ses dosud nenaučil udržet krok.“

„Chcete mi říct, že mohu být jako dva lidi najednou?“

„Ne, nikoli přímo, ale máš více než jedno vědomí. Neboj se, nemůžeš být nijak poškozen a upřímně řečeno, je to jen pozitivní jev.“

„Ale když jsem teď dva, jak se to mohlo stát, že jedna moje část ví tolik o té druhé části, která je vyšší podstaty?“

„Ante, všimni si, že tvoje ‚denní já‘ neví nic o tvém druhém já, jak si můžeš myslet, ale ty se o tomhle budeš učit krůček po krůčku. V den, kdy poznáš o tom celou pravdu, bys mohl napsat tisíce stran podle svého vyššího já. To, co prožíváme, je jen kapka v moři ve srovnání s tím, co jsi dosud zažil. Využij tuto příležitost a rozhlédni se kolem, když už jsi tady, ale sám se neukazuj. Já přijdu, když bude čas zavést tě domů, také využijí této příležitosti, abych se sama pobavila!“

„Pobavila se, ale co já, když nemám žádné peníze, a mám hlad.“

„Máš dost, abys to zvládl sám. Hodně štěstí!“

Pokud nás někdo viděl sedět na lavičce, musel také vidět, že prostě zmizela ve vzduchu. Baví se! Cítil jsem v kapse, že tam mám peněženku. Vzal jsem ji, a když jsem ji otevřel, našel jsem v ní přesně 200\$ v různých měnách! Měl jsem hlad, tak jsem hledal nějaké místo, kde bych mohl dostat něco k jídlu. Zaujat svými vlastními myšlenkami jsem si nevšiml,

několika punkerů nebo drsných chlapů, kteří zabírali celý chodník, když jsem přišel blízko k jednomu z nich.

Přísahal bych, že teď jsem cítil, jako bych do něčeho narazil! Tohle si musím objasnit! Předě mnou byla u zdi nějaká krabice. Snažil jsem se do ní kopnout, a ejhle! Krabice vyletěla obloukem do vzduchu a dopadla před nějakým starším pánem. Zamumlal jsem cosi na omluvu svojí špatnou angličtinou. Zároveň jsem ho požádal, zda by mi mohl ukázat místo, kde bych mohl dostat něco k jídlu. Ukázal mi kavárnu, kde bych mohl dostat také jídlo.

Za dlouhým pultem, seděly dvě starší ženy na stoličce, jeden statná s mastnými vlasy a nedopalkem cigarety visícím v ústech. Vypadalo to, jako by u toho pultu spala. Druhá byla hubená, s šátkem na hlavě, špinavou zástěrou kolem pasu a špinavým ručníkem přes rameno.

Každopádně jsem si sedl na stoličku u pultu. Měl jsem opravdu hlad. Ta obézní paní zakřičela něco do místnosti za ní, vyšel mladík tmavé pleti dívka mezi patnácti a dvaceti. Objednal jsem si hamburger se sýrem a láhev čokoládového mléka. Nechtěl jsem sedět u páchnoucí dámy se špinavým ručníkem, tak jsem šel a sedl si k oknu, takže jsem mohl dávat pozor na ostatní. Seděl jsem několik minut, než mladá číšnice přišla s tím, co jsem si objednal. Poněkud lámanou angličtinou jsem řekl, jestli bych nemohl dostat po jídle šálek čaje.

Zjevně pochopila, co chci, protože přišla s šálkem. Zeptala se, jestli bych ho chtěl mít mlékem a cukrem nebo plátkem citronu. S mlékem a cukrem, jsem řekl, ať mi to přinese. Když se vrátila, zeptala se, jestli jsem tam jako turista, protože slyšela podle řeči, že nejsem odtamtud. Řekl jsem jí odkud jsem, a že bych zde neměl zůstat déle než jeden večer. Také jsem jí řekl, že bych rád šel do města a prohlédl si ho, než půjdu domů. Když odnesla podnos, pomyslel jsem na to, proč jsem řekl, že chci jít té noci domů. Nevěděl jsem přesně, kdy a jak bych šel domů.

Zapálil jsem si cigaretu a pil svůj čaj. Po chvíli se číšnice vrátila a zeptala se, jestli chci další šálek. Přijal jsem. Zeptala se, jestli by si mohla na chvíli sednout. „Prosím!“ řekl jsem a ukázal na prázdné křeslo. Řekla mi, že se jmenuje Petra, a že chodí do školy, ale pracuje v restauraci ve svém volném čase. Zeptala se, jak se jmenuji a co dělám ve městě. Řekl jsem jí své jméno, a že jsem se sem přišel jen porozhlédnout. Nevím proč, ale zeptal jsem se jí, jestli by chtěla zůstat v mé společnosti ještě nějakou dobu poté, co skončí v práci. Zdá se, že byla ráda, když jsem se jí zeptal, celý obličej se jí rozzářil.

Vyšli jsme společně z baru. Chtěla si koupit pár věcí, tak jsme šli do velkého obchodního domu. Šli jsme a povídali si o Švédsku a o mé rodině. Zнала Švédsko asi tak, jako jsem já mohl mluvit anglicky, ale vzájemně jsme si rozuměli docela dobře. Její soused měl před dvěma roky švédského studenta na výměnný pobyt, ona s ním byla dosti často, proto ví něco o Švédsku. Šli jsme do nedalekého parku s kavárnou, kde jsme si sedli a o všem si povídali.

Neměl jsem v úmyslu zeptat se jí, co si myslí o UFO, ale nějak jsme se k tomuto tématu dostali. Čas rychle plynul, a my jsme toho na toto téma hodně namluvili. Řekla mi, že by bylo hezké, kdybychom se mohli znovu setkat. Odpověděl jsem, že by to sice bylo hezké, ale obtížné, protože z daleka. „Bude to fungovat samo,“ bylo mi řečeno. Brzy poté, jsme se rozešli, než ona odešla, tak mě s úsměvem políbila na tvář.

Seděl jsem tam a přemýšlel o tom, co se stalo, když jsem náhle za oknem zahlédl Jenny! Zaplatil jsem účet a vyšel ven. To už se začalo stmívat a Jenny napadlo, jestli bychom neměli něco sníst, než se vrátíme domů. Blízko jsme našli malý útulný podnik, kde bychom mohli dostat něco dobrého k jídlu. Dali jsme si řízek s bramborem, různou zeleninou a láhev vína. Nakonec jsme pili kávu a čaj. Na stole byly dvě zapálené svíčky a Jenny chtěla, abych jednu uhasil. "Proč?" zeptal jsem se, „při svíčkách je pěkně.“ Ale trvala na svém, a tak jsem si

navlhčil palec a ukazováček, abych ji uhasil, ale ona mě zastavila. „Měl bys dát bez jakéhokoliv pohybu ruce pryč a ani na ni nefoukat. Zkus to, jestli to dokážeš!“

„Stop!“ řekl jsem užasle, „i když jsem slyšel, že je možné provádět určité věci pouhou myšlenkou, nemohu to přeci udělat.“

„Snaž se!“ zopakovala. Jak se to stalo, já nechápu, ale když jsem se díval na svíčku několik sekund, plamen začal najednou blikat a pak úplně zhasnul! „To bylo dobré!“ řekla, „ale nyní se jej zkus znovu zapálit!“

„Tohle vzdávám, myslím, že jste to byla vy, kdo to udělal,“ řekl jsem tak hlasitě, až se lidé otáčeli.

„Nikoli Ante, tohle může udělat každý, ale musíš vědět, jak se to dělá. Tvoje druhé já může dělat takové věci, ale ne tvoje první já, ale to se naučíš v průběhu času. Jen nezapomeň, že se to nikdy nesmí používat ke tvým skrytým pravomocem a ke komerčním účelům, nesmíš ani nikomu ublížit nebo něco takového! Nicméně, můžeš to využít, v případě nouze, a také v těch případech, kdy vstoupí do hry přírodní zákony, tak tvoje druhé já ti pomůže. Ale měl bys vědět, že když jsi ve svých snech (jak tomu říkáte), tvoje druhé já tam existuje, ale obvykle vám řekne, že to, na co si vzpomenete, se vám dělo ve vašem snu. Jsou věci, které si nemůžete pamatovat nebo dokonce nikomu říct, ale nebojte se, když dokončíte svůj úkol do konce, budete si pamatovat vše, co se dělo.“

Právě jsme dojedli a dostali kávu a čaj. Blízko nás bylo ještě pár stolků se svíčkami na stolech a mě napadlo, že bych mohl udělat trochu zábavy a pokusit se na nich zhasnou a roznout svíčky jen silou myšlenky! Jeden muž rychle reagoval. Chtěl zapálit svíčku, ale předtím než mohl, jsem ji už zapálil! Chtěl to udělat i někdo další, ale udělal jsem totéž. Lidé se začínali rozhlížet a nechápali, co se to děje, zatímco Jenny a já jsme se nedokázali udržet smíchy. Nepokračoval jsem dále jak bych si přál, ale bylo to bylo docela komické, vidět jejich reakce.

„Ty se rychle učíš,“ řekla Jenny „a to je dobře. Jistě, že se můžeš pobavit tím, co můžeš dělat, ale bude dobře, když se budeš sám ovládat. Nezapomeň, co jsem ti řekla, že to můžeš použít jen čas od času a nikomu neublížit.“ Vstala od stolu a prozatím jsme se rozloučili.

„Budeme se znovu setkávat!“ řekla předtím, než odešla.

Zaplatil jsem účet, dostal dva dolary nazpět, které jsem nechal na stole jako zpropitné. Uvažoval jsem, že se budu musel dostat nějak domů, než se někdo doma probudí. Měl jsem pocit, že mi je zima, ale vtom se jako odnikud vynořil obraz našeho domu a zahrady. Chtěl jsem, aby ten obrázek zůstal, a najednou jsem se ocitl na trávníku za domem!

Po chvíli jsem vešel dovnitř, hodiny ukazovaly 4:16 a moje žena spala. Nalil jsem si trochu čaje a zapálil si cigaretu. Jak jsem tam tak seděl, snažil jsem se myšlenkou rozsvítit lampu stojící na stole a opakovat to, co jsem dělal dříve. Ale k mému zklamání to nefungovalo. Buď to byl všechno jen sen, nebo to bylo jen moje první já, které bylo opět aktivní. Nevěděl jsem, čemu mám věřit. Lehl jsem si do postele, abych se ještě trochu vyspal, než půjdu do práce, ale z nějakého důvodu jsem se necítil ani v nejmenším unavený. Teď už jsem jen čekal na další zkušenosti a uvidím, co se ještě stane. Stále nevím, co si mám o tom myslet, co se to se mnou dělo!

left: not 'Jenny' –but
imagine she is...and it IS
New York

Tohle není Jenny, ale pouze obrázky z New Yorku.

Setkání ve vesmíru (prosinec 1986)

Opět tu byla zima. Jednoho prosincového večera jsem se rozhodl jít před spaním ven na procházku. Uvnitř okolních domů svítila někde světla, lidé se pravděpodobně připravovali na Vánoce. Šel jsem po nové cestě a zahnul doprava, kde jsem uviděl opodál v lese namodralou záři. Pomalu jsem se blížil k místu, kde jsem kdysi byl. Po několika sekundách jsem se zastavil a čekal, co se bude dít. Záře sílila a bylo možné vidět obrys něčeho jako koule, několik metrů v průměru!

Stál jsem chvíli nehybně a pak vešel do hájku. Neušel jsem více než několik metrů, když záře zmizela, aby se opět dál za stromy ukázala. Zřejmě chtěla, abych ji následoval a já to udělal. To mě zavedlo k louce, na které jsem viděl vejce, s jakými jsem se dříve již při několika příležitostech setkal! Krátce poté, se průlez na spodní straně otevřel a vysunul se žebřík. Chvíli jsem čekal, ale pak jsem vystoupil na palubu. Nikoho jsem neviděl, ale bylo mi řečeno, abych vstoupil a posadil se. Pak bylo ticho, až na jakési tiché syčení. Jakýsi hlas mi řekl, že se nemám bát toho, co uvidím. Neměl jsem se s nikým setkat, nikdo mi nechtěl ublížit, prostě mě jen čekal na místě obvyklého setkání.

Slyšel jsem, že někdo přichází po schodech dolů do místnosti, kde jsem seděl. Nebál jsem se, ale bytost, která se nyní objevila přede mnou, nevypadala jako humanoid. Byla 170 - 180 cm vysoká a zcela hubená, s dlouhými štíhlými nohama, malými úzkými rty a štěrbinami pro oči. Měla náznak nosu, poměrně velké uši, mírně špičatější, než jsou naše. Na těle měla těsně přiléhající oděv. Všiml jsem si, že měl v ruce nějaký proutek.

Sedl si na židli přede mnou, dal proutek na stůl a stiskl nějaké tlačítko. Najednou se větvíčka rozsvítila intenzivním žlutým světlem. Po chvíli ji vzal ze stolu a vstal. Přišel ke mně, dotkl se mě na rameni a řekl něco, co jsem nerozuměl. Pak přešel k sedadlu pilota a udělal jakési operace na některých přístrojích. Vejce začalo vibrovat a v neviditelném okně jsem spatřil, že jsme se zvedli poměrně vysoko nad zem. Neviditelným oknem mám na mysli samozřejmě okna, která nemohou být vidět zvenčí, jsou průhledná jen zevnitř. Viděl jsem, kam jsme mířili, zřejmě nebyl žádný spěch, letěli jsme rychlostí ne vyšší, než 50-60 km za hodinu.

Nyní jsem uviděl, co udělal s větvíčkou. Rozřízl ji na malé kousky. Ptal jsem se ho, jestli to je dobré, ale nedostal jsem žádnou odpověď. Místo toho mi podal malý kousek, bylo to jako mít v ruce kostku ledu. Dal jsem ji do úst, bylo to opravdu chladné a tvrdé, ale po chvíli se to v puse rozpustilo jako máslo. Ochutnal jsem to, ale nemohu si vzpomenout, jak to chutnalo. Bylo to ale docela dobré. Zbytek toho nejspíš snědl sám.

Blížili jsme se na místo setkání s mateřskou lodí a mě napadlo, co se to děje a proč se Jenny neukázala? Když jsme letěli, viděl jsem další vejcovité lodě, ale nepřistáli jsme, a letěli dále vzhůru, bok po boku s druhým vejcem. Museli jsme být docela vysoko, protože jsem viděl jen několik malých světél na zemi pod námi, musela to být města. Cítil jsem, že jsme zpomalili a brzy jsme byli ve velkém hangáru, který musel být v jedné z obrovských lodí, jaké jsem navštívil předtím.

Když jsme se zastavili a vyšli z vajíčka, viděl jsem Jenny a další dva z těchto podivných tvorů, živících se proutky. Pozdravil jsem je, Jenny odpověděla, ale přišli ke mně další dva a chytili mě za rameno, stejně jako to udělal ten první. Zeptal jsem se Jenny, co se děje.

„Budeš to brzy vědět!“ řekla a požádala mě, abych ji následoval. Šli jsme do dlouhé chodby a pak do velké místnosti, kde byli někteří lidé, které jsem znal z dřívějška. Posadili jsme se a Jenny řekla: „Je mi líto, ale ten, kdo sem měl přijít, už nepřijde. Některé z vás odebral z projektu, někteří nebyli schopni či ochotni dále pokračovat v našem vztahu, ten bude pravděpodobně dobře fungovat tak jako tak.“

Zeptal jsem se jí, o co jde a kdo to byl, co mě sem přivedl. „Jak jsem řekla již dříve, existují i jiné civilizace, některé z nich zanikly. S tebou byl jeden z množství biologických druhů, kteří zničili sami sebe, jak víš.“

(Poznámka R.O.: Tito a mnozí další mimozemšťané přicházeli s takovým varováním těsně po 2. světové válce a později, co by znamenala nová světová válka, která se zdála nevyhnutelná ve dnech před perestrojkou v SSSR. Velkou otázkou je, zda to stále není aktuální, i v těchto dnech, kdy se opět rysuje studená válka.)

Ale to není důvod, proč jste tady. Už jsem ti říkala, že záleží jen na vás, jak se rozhodnete, co byste nyní měli dělat. My jsme neměli v úmyslu navázat bližší kontakt s vámi, ale jen vám ukázat, že existujeme. Uvidíš mapu míst, kde jsme se ukázali. Zpočátku to nebylo mnoho míst, ale bude jich více, v několika po sobě jdoucích vlnách. Nemáme v úmyslu vytvářet paniku, ale budeme to provádět v klidu a důstojně, takže nikdo nebude vyděšen a zároveň doufám, že získáme pomoc od vás, kteří už o nás víte! Rozhodli jsme se, že by to mělo být v noci, kdy očekáváme, že celá nebo většina populace která bude venku, uvidí ohňostroj, jaký jste ještě nikdy neviděli. Ale potrvá to jen pět minut, pak odletíme pryč.

(Komentář R.O. - Takové demonstrace již byly provedeny ve všech částech světa, například nad millionovým městem Mexiko.)

„Co budete mít možnost vidět, bude hra barev, která se objeví po dobu čtyř minut, poté se naše lodě budou pohybovat minutu ve světle, takže nebude mnoho lidí, kteří nás neuvidí na místech, kde jsme se rozhodli ukázat. Budou tam oba typy vesmírných lodí - létající talíře (jak jim říkáte) a také některé další modely, které jsou novější. Talíře již začínají být trochu zastaralé, používáme je již několik set let, ale budou ještě po nějakou dobu sloužit.“

„V kolik hodin se ukážete a bude to v blízké budoucnosti, nebo máme na to čekat ještě 10 - 20 let? A máte v plánu přistát a ukázat se?“

„Když na to přijde, tak vy se to dozvíte v předstihu, co jsme si vás vybrali, bude to velmi potřebné a nebude to zadlouho. Ukážeme se jen po krátkou dobu, nebudeme přistávat na zemi, ale budeme dostatečně nízko, abyste nás mohli vidět.“

„Ale co když naše obranné síly zasáhnou a možná se dokonce pokusí na vás střít?“

„Jak víš, neukazujeme se na některých špatných misích, ale spíše naopak. Musíme nejprve dokázat, že existujeme a pouze tehdy, když budeme přijati jako dobří sousedé a bratři, pak můžeme sestoupit na zem a udělat další kroky. Nemusíme to udělat hned, víš, jak to je. Pokud bychom měli být napadeni, tak vaše obvyklé zbraně nám neublíží a nemyslím si, že byste proti nám použili jaderné zbraně, protože ty by mohly zničit jen vás. Takže se nemusíte bát, největším problémem bude, zda budeme přijati nebo ne.“

„Existuje několik dalších věcí, na které bych se vás chtěl zeptat,“ řekl jsem. „Jsou zde někteří z vás trvale, nebo jste tu jen občas? Jak často je u vás někdo ze Země, který se rozhodl jít s vámi? Je pravda, jak to některé noviny tvrdí, že jste vzali na paluby lodí lidi i zvířata a dělali jim bolestivé vyšetření proti jejich vůli?“

„Na vaši první otázku mohu odpovědět, že jsou stále někteří z nás na Zemi, ale nejsou to po celou dobu ti samí lidé, po čase jsou nahrazováni. Nebudeme s vámi již dlouho, ale všimnete si, že nás přichází stále více, jak se blíží k plánovaná doba naší návštěvy. Člověk, který se stará o kontakty, zde nepobývá příliš dlouho, je vyměněn za 6 - 7 měsíců.“

„Podle toho tedy onen člověk, který mě kontaktoval, jak říkáte, již zde není. Určitě zde potkám tu a tam člověka, který říká, že pochází z místa nedaleko odtud, mluví ke mě s mírně odlišným přízvukem a vypadá v některém ohledu trochu jinak a která má určitou schopnost objevovat se a mizet, když to nejméně čekáte. Ale dost o tom, můžete mi odpovědět na mou druhou otázku o tom, jak často někoho berete do lodí?“

„Mluvili jsme o tom již dříve, ale vše, co mohu říci, je počet, který se pohybuje kolem několika set osob ročně. A ke tvojí třetí otázce mohu jen říci, že existují někteří, kdo byli vzati na palubu a vystaveni některému druhu zkoušek proti své vůli. Někdo může tvrdit něco jiného, ale je to špatně. Těch několik málo, kteří přišli na palubu, byli vždy požádáni, jestli můžeme udělat několik jednoduchých testů a nepřijali jsme je v případě, když nebyli ochotni. Nebyl zde nikdo, kdo by byl na palubě k něčemu nucen. Některé z nich jsme však víceméně byli nuceni přitáhnout na palubu, a to včetně tebe.“

Pokud jde o zvířata, jediné zvíře, které bylo na palubě byl pták, který si poškodil křídlo. Opravili jsme mu ho tak, aby mohl znovu létat a pak jsme ho vypustili. Měl bys být hrdý na své bližní, kteří protestují proti testování na zvířatech. Myslíme si, že je zbabělé, používat bezbranná zvířata a experimentovat na nich, aniž byste jim dávali možnost, aby s tím souhlasily. Necht' vaše divoká i domácí zvířata žijí svobodný život, nemáte ani právo, ani žádný důvod k jejich zabíjení. Kdo vám dal vlastně právo to dělat?“

Nemohu s ní nesouhlasit, protože mám přesně stejný názor také. Nakonec jsem se jí zeptal, jestli bych mohl dostat od ní konkrétní důkazy, že skutečně existují, proto aby i ostatní mohli pochopit, že všechno to není jen moje fantazie.

„Je to pro tebe nebo pro jiné osoby, pro které chceš mít důkaz o své zkušenosti?“ řekla. „Nejlepší důkazy máš v sobě, musíš věřit sám sobě a nezajímat se o to, co si myslí ostatní. V jistém okamžiku uvidíš, že máš pravdu!“ Nyni se s tebou loučíme. Odešli do velké lodi a zamířili domů.

Mimozemšťané pod vodou v Atlantidě (Obraz od Rune Overbyho)

Návštěva mořského dna (09.2.1988)

Po dlouhé přestávce byla moje vesmířanka Jenny konečně opět zde, tentokrát jsme se měli sejít v deset hodin dopoledne. Šel jsem na místo setkání v půl jedenácté a čekal, až objeví, ale nepřišla. Loď byla zde, poletím tedy sám. Když jsem nastoupil, sklouzl jsem k jedné straně lodi a věděl jsem, že je to běžná vibrace. Letěli jsme přímo nahoru, extrémně vysoko, protože jsem nepoznal, zda na západ nebo na východ. Pak jsme změnili kurs a letěli na jih do Holandska, Belgie, Francie a Španělska, kde jsme se obrátili západně, směrem k Atlantiku. Po chvíli jsme letěli tak nízko, že jsem nemohl rozeznat jakoukoliv zemi.

Po více než hodině letu jsme náhle zastavili a letěli nad vodou, těsně nad hladinou. Viděl jsem, jak si můj pilot pohrává s několika tlačítky a knoflíky. Byl to můj spolustolovník z předchozí schůzky. Pak jsme se opět dali do pohybu, ne vzhůru, ale do vody!

Oknem jsem neviděl nic jiného, než pěnu, bylo tam stále více temno, ale najednou se rozjasnilo a my jsme byli dole v jakémsi údolí, který se skládalo ze dvou mělkých, skalnatých polí a vysokých špičatých skal (nebo možná bych měl říci „pohoří“). Zastavili jsme se u přední části skalní stěny ve které byly obrovské, těžké dveře, které se otevřely posunutím do stran! Z toho, co jsem viděl, jsem poznal, že jsou kovové, čtvercové, asi 25 x 25 metrů velké a možná 5 - 6 metrů silné.

Když se zcela otevřely, vpluli jsme se do obrovské jeskyně, možná několik kilometrů dlouhé, s velmi hladkými stěnami po stranách, vzdálených 50 - 100 metrů. Nad hladkými boky byl drsný povrch. Zastavili jsme na římsě, která se táhla kolem jeskyně, kde byly další vrata, dveře a schody, které vedly na jiné římsy. Můj pilot řídil „vajíčko“, které plavalo proti dveřím ve skále. Když se otevřely, ukázalo se, že uvnitř je jakási místnost. Mohlo tam být nějaké stavidlo, a to dokonce i v té velké jeskyni, které bylo uděláno proto, aby bylo možné vypustit vodu. Proč by zde jinak byla ta točitá schodiště a zábradlí u těch galerií? Další věc, která mě udeřila do očí byla, že zde byly brány očíslované běžnými číslicemi. Na jiných místech, které jsem viděl, byly pouze nějaké geometrické znaky - čtverce, trojúhelníky, kruhy a tečky.

Návštěva ruin Atlantidy – obrázek od Rune Overbyho

Základna pod hladinou.

Mezi některými z bran bylo několik obrazů a mapy. Za mnou byl objekt s číslem 4, viděl jsem také šestku, sedmičku, jedničku a kousek nad nimi sedmičku a pětku. Od šestky po

čtverku visely tabule s mapami Evropy, Afriky, Severní a Jižní Ameriky, Grónska a Antarktidy. V Atlantském oceánu mezi severní Afrikou a Floridou byla na mapě je velká oblast s červeným kruhem a z tohoto kruhu, vybíhalo několik červených čar na různá místa na mapě, včetně Severního moře a Severního ledového oceánu. Linka, která vedla do Severního moře byla očíslována čtyřkou, stejně jako brána v jeskyni. Na linii číslo čtyři byla stanice v Severním moři, kousek od holandského nebo německého pobřeží, ze kterým vedly odbočky na další čtyři zastávky. Pokud se nepletu, tak byla jedna do Rakouska, jedna do Norska a Švédska, jedna do Anglie a jedna do Ruska. V každém řádku na mapě bylo číslo, které odpovídalo jednomu z menších bran v jeskynních stěnách. Pokud tyto brány vedly k nějakým námořním trasám nebo tunelům v zemi nebo do vody, to nevím. Něco z toho to však muselo být, protože voda se začala odčerpávat. Asi o půl hodiny později, dal pilot pokyn, abychom vyšli dveřmi ve zdi ven. Vedle dveří se rozsvítilo modré světlo a krátce poté, co jsme projeli, svítilo červeně. Krátce poté jsem uvnitř ‚vejce‘ uslyšel jakýsi zvuk.

Otevřela se velká brána, ale neletěli jsme přímo ven z jeskyně, ale dovnitř další jeskyně. Když jsme tam dorazili, spatřil jsem něco neuvěřitelného, ve skalní stěně byla veliká okna, 10 - 12 metrů široká a 2 metry vysoká, a za těmito okny byl shon a ruch! Vypadalo to, jako nějaká dílna kde vyrábějí kosmické lodě, jaké jsem dosud neviděl, a byli tam lidé, kteří pracovali! Když jsme míjeli poslední okno, viděl jsem něco podobného jako naše rakety. Na jedné z nich byl velkými písmeny nápis „United States“, ničeho dalšího jsem si nevšiml, než místnost vzadu za oknem ztmavla. Okamžitě jsem začal přemýšlet o tom, co jsem viděl a pokusil se získat odpověď od mého pilota, ale ten mlčel.

Brzy poté, jsme vyletěli ven z jeskyně, po cestě v údolí, a pak na povrch. Po několika hodinách jsme byli zpátky ve výchozím bodě u nás doma, ve Smálandu. Celý výlet trval ne více než tři hodiny, včetně pobytu v jeskyni. Vracel jsem se k autu na pláži, když jsem spatřil Jenny, moji mimozemšťanku! Nikdo nemohl být šťastnější než já, když jsem ji tam uviděl.

Hovořili jsme o tom, kde jsme byli, když jsem dostal divoký nápad. Mohli bychom jít ke mně domů a vypít si šálek čaje? Smála se a ptala se, jestli jsem to dobře uvážil. „Je jasné, že vaše oblečení by mohlo upoutat něčí pozornost,“ řekl jsem, ale ona mě po chvíli uklidnila, tak jsme si sedli do obývacího pokoje na šálek čaje.

Během rozhovoru o dění v podmořské jeskyni, jsem se zmínil o raketách, které jsem viděl v jeskyni a ona se stala poněkud vážnější. „Byly zachyceny na různých místech,“ řekla, „a přiletěly nejen ze Spojených států, ale od mnoha dalších národů.“ Konstatovala, že vlády v různých zemích to vědí, ale nechťejí o tom mluvit. „Některé z nich jsou rakety se kterými mohla začít jaderná válka, kdybychom se o ně nepostarali, ale víc ti bohužel nemohu říct.“

Ukončil jsem hovor o raketách, protože se to jí samotné moc nelíbilo, už to nebyla tak šťastná a veselá Jenny, když se musela vypořádat s tímhle. Nikdy jsem ji neviděl tak vážnou a smutnou, než byla teď. „Je příliš těžké, spoléhat se na sliby, když některé národy vedou sladké řeči o odzbrojení, mohu ti říci, že nikdy nebylo na vaší Zemi tolik zbrojení, jako je nyní,“ řekla. „To, co právě děláte, tak vyrábíte prostředky pro válku, která vše zničí. Musíš mi věřit Ante, šedesát procent lidí uvádí, že se tak stane, a zvyšuje se to o jedno procento ročně, žádná radikální zněna se zatím neděje.“

Dále jsme mluvili o jiných věcech, a jak jsme skončili, vyrazili jsme na pláž. Pak jsme se dlouhou bavili, nakonec se zvedla, stejně jako předtím, a já se vrátil domů. Ale jedno bylo jisté, že nikdy nebudu moci přestat myslet na Jenny, úžasnou ženu z vesmíru a její přátele odkudsi zvenku.

Obnovený kontakt (1989-03-30)

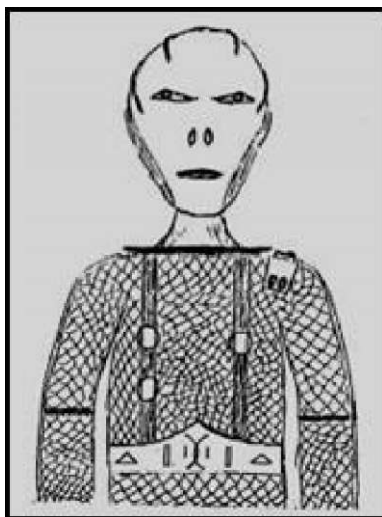
Uplynulo již několik měsíců od mého poslední setkání s lidmi z vesmíru, téměř jsem se vzdal naděje, že je znovu uvidím. Ale v odpoledních hodinách, dne 29. března 1989, zazvonil telefon a já ho zvednul. Hlas, který jsem slyšel, spíše zněl v mé hlavě, než na druhém konci a řekl mi, že se opět setkáme ve 21:00 hod. následující večer! Zavěsil jsem telefon a řekl rodině, že někdo asi zavolal špatné číslo.

Následující den jsem jel ve 20:45 na naše obvyklé místo setkání. Tentokrát jsem měl s sebou mini kameru, stejně jako jsem si nachystal některé otázky, na které jsem doufal dostat odpověď. Přijel jsem, zaparkoval auto a šel na ostrov. Viděl jsem, že je tam někdo na útesu vlevo, asi 50 stop ode mě. Stál jsem a díval se na tu osobu. Začala přicházet ke mně, když jsem uslyšel nějaký hluk za mnou. Byl to jeden z těch „smrkových jedlíků“, jak jim říkám a když přišel blíž, viděl jsem, že je stejného druhu. Žádná loď nebyla v dohledu.

Posadili jsme se na dřevěné molo. Bylo šedivé a chladné počasí a oni to jistě také cítili, protože jeden z nich vytáhl hranatou krabici z jiné krabice, kterou měl s sebou. Krabice se ukázala jako zdroj tepla a světla. Hřála a příjemně svítila. Řekl jsem, že musíme být vidět ze silnice a z domů, ale vysvětlil, že je to neviditelné. Aby mě přesvědčil, šli jsme kousek od tohoto místa a světlo bylo čím dál slabší a zcela zmizelo po 40 - 50 m. Jednalo se o velmi podivné světlo, slabší než světlo obyčejné žárovky. Řekl, že to je to uhlíková lampa, směs uhlíku a hořčíku, svítící za pomoci magnetu.

Když jsme seděli kolem lampy, viděl jsem, jak opravdu vypadají. Byli přibližně 150-160 cm vysocí, velmi hubené postavy, s hruškovitou hlavou, větší než naše. Byli světlé pleti, na temeni neměli žádné vlasy, měli úzké světlé kníry, vlasy na boku hlavy a placaté uši až dolů k bradě. Měli tenké rty, malý náznak nosu a velké oči. Níže je kresba jednoho z nich.

Na horní části hlavy měli čtyři úzké kovové lišty, připojené na kroužek na krku mezi ušima. Dvě kovové lišty šly od čela dolů a dvě podél očí. Měli přiléhavou kombinézu, která se zdála být spojena dvěma dvoucentimetrovými kovovými sponami. Kombinéza šla dolů k nohám, na

trupu končila u zápěstí, kde začínaly nějaké rukavice. Měl také černý pás, pravděpodobně z kovu, s několika symboly.

Byly tam dva bílé trojúhelníky, které spoře zářily a dva obdélníky nastojato s růžovým svitem, která se měnil na síle, a symbol skládající se ze dvou křížících se segmentů kruhů mezi dvěma svislými čarami. Jeden vertikální obdélník reagoval, když jsem s ním mluvil, tak sledoval můj hlas.

Z pásu pokračovaly dvě lišty po hrudi až ke kovovému kroužku, který měl kolem krku, na lištách byly tři bílé kulaté talířky, dva na pravé straně a jeden na jeho levé straně. Na levém rameni měl malou krabičku se dvěma tlačítky a něco, co vypadalo jako konektor.

Obrázek od jezera, kde se údajná schůzka konala, tato poslední s neznámými humanoidy, bez mé dívky Jenny, ale s někým z jiné rasy, velikosti běžného 12-ti letého dítěte.

the size of those described ETs would be similar to a normal Swedish schoolgirl of 12 years, acc.to statistics

odtud, ale z místa ve stejném systému, v jakém je Země. Máme stanice blízko od Země na třech různých místech. Byl jsi na druhé z nich, první je v moři a třetí se nachází na povrchu, ale je skrytá a vámi nezjistitelná. Ta na zemském povrchu je nejstarší. Máme také dalších šest stanic na různých planetách, ale nemohu říci, kde jsou.“

Oba byli podobní, kromě toho, že jeden měl jakýsi vak nebo krabici, která mu visela na boku a něco jako ladičku. Zajímalo by mě, co se teď stane a proč navázali se mnou kontakt.

„Chceme vědět, jestli máte stále zájem o dodržení svého slibu, navázat s námi kontakt. Pokud ano, dostanete všechny informace potřebné k udržování kontaktu s námi a ostatními.

Řekl jsem na jejich otázku ‚ano‘ a uvažoval, jestli by mi mohli říct, odkud přišli.

„Jsme z místa velmi daleko

Máme stanice blízko od Země na třech různých místech. Byl jsi na druhé z nich, první je v moři a třetí se nachází na povrchu, ale je skrytá a vámi nezjistitelná. Ta na zemském povrchu je nejstarší. Máme také dalších šest stanic na různých planetách, ale nemohu říci, kde jsou.“

„Jsou tyto planety daleko od Země?“

„Byla by to dvoudenní cesta.“

„Byl jsem na vaší domovské planetě, zdálo se mi, že není tak daleko.“

„Ty jsi nikdy nebyl na naší pravé domovské planetě, ale jen na některé z našich stanic, ale my jsme tam již po mnoho let, takže v jistém smyslu jsi byl u nás doma.“

Napadlo mě také, jak mohou přesouvat své lodě tak tiše a rychle a občas jsou i neviditelné, a zda jsou jejich lodě rovněž poháněné uhlíkem a hořčíkem, který vydával tak podivné světlo. Odpověděli, že uhlík a hořčík také potřebují, ačkoli je to dlouhý a nákladný proces, jak je přeměnit na palivo. Když se to dělá, trvá to jeden až tři roky. Pak jsou schopny vydávat obrovské množství elektrické energie. Když jsem se ptal, jak velké jsou takové baterie, vzal malou krabičku z jeho boxu, asi 1 dm³ velkou. Řekl, že by byla schopna pohánět auto tak dlouho, že životnost auta by byla několikrát menší, než by baterie byla jen z poloviny vybitá. Mohl také regulovat intenzitu světla z lampy, která stála před námi.

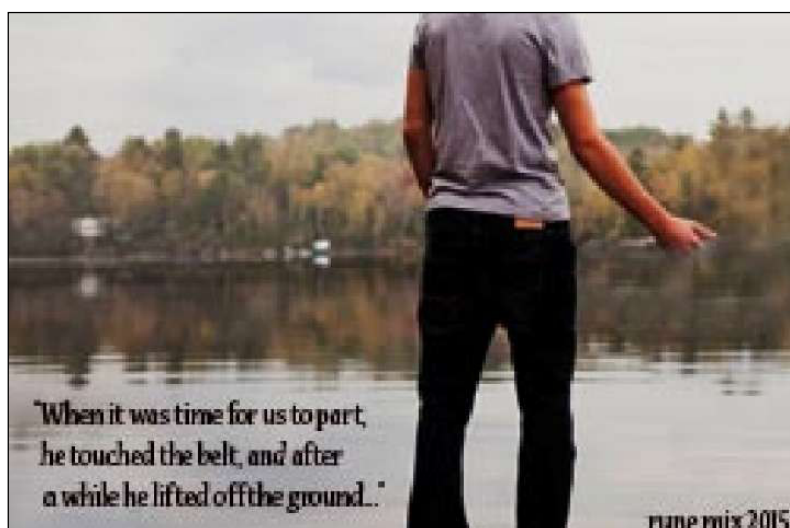
Zeptal jsem se ho, zda jsou nějaké odpadní produkty z výroby těchto baterií.

„Vytváří se plyn, který je pro nás neškodný, ale bohužel se stalo, že někteří z vás, kteří s ním byli v kontaktu, tak onemocněli a v některých případech nastala i smrt. Děláme vše proto, aby to bylo pro vás bezpečné, ale než skončíme výrobu, nemůžeme vám nic sdělit. Zeptal jsem se, proč jsem já neomocněl, když jsem byl tomu plynu zřejmě několikrát vystaven.“

„Obdržel jsi protilátku, která je také velmi nákladná a časově náročná na výrobu. Tato protilátka byla ta šedá tekutina, kterou jsi pil.“

Když jsem se zeptal, jestli bych si je nemohl vyfotografovat předtím, než se rozejdeme, tak odpověděli, že na to nejsme ještě zcela připraveni, ale později to bude možné. Napadlo mě, jestli by mi mohli říci něco o oděvu, který mají na sobě.

„Prosím!“ řekl, díval se na svého přítele a potutelně se usmíval. Předtím, než jsem se dotkl ukazováčkem jeho oděvu, viděl jsem, že jeden z trojúhelníků na opasku začal blikat intenzivněji a když jsem svůj prst přiblížil, bylo to horké a prst zabolet tak, že jsem bolestí vykřikl a rychle prst stáhl. Zkusil jsem opět a teď jsem cítil normální teplotu, takže samozřejmě mohou regulovat teplotu obleku. Víím, že je vyroben z jakéhosi druhu kovových vláken.

Řekl jsem, že jsem přemýšlel, jak mohou být pod vodou bez skafandru. „Náš oblek je velmi zvláštní,“ řekl, „s pomocí obleku můžeme vytvořit neviditelné energetické pole kolem nás, který odpuzuje vodu, ale jen na krátkou dobu.“ Dal ruku k rameni, kde byla ta krabička a pak

šel ke mně. Když byl asi čtvrt metru ode mě, měl jsem pocit, jako by na mě tlačila nějaká neviditelná stěna!

Když nastal čas, abychom se rozloučili, dotkl se pásku, po chvíli se zvedl ze země a oba odletěli. Viděl jsem je asi 15-20 metrů nad zemí a najednou byli pryč! V půli cesty domů, jsem spatřil na silnici světlo, které několikrát zablýsklo a bylo pryč. Museli to být oni.

Poslední setkání (89-07-29)

Už je to dlouho, co jsme se setkali, ale nyní se to stalo znovu. Byl jsem kontaktován, neobvyklým způsobem. Jel jsem do města na kole, když na mě mával jakýsi policista se známou tvář, abych zastavil. Zajímalo mě, co chce. Řekl jen pár slov: „Na místě setkání dnes v noci!“ Přešel ulici a vešel mezi domy. Když jsem se uklidnil, byl už pryč.

Večer jsem šel na naše známé místo setkání, sedl si a čekal. Asi za 10 - 15 minut přišli za mnou dva lidé, byl to muž, kterého jsem viděl minule a Jenny! Sedli si na můstek naproti mně, proto jsem předpokládal, že to asi nebude trvat dlouho. Také jsem věděl, že muž byl jeden z nasazených pozorovatelů, a že byli nasazeni tisíce dalších ke stejnému účelu.

Povídali jsme si chvíli o mně, o mé budoucí knize a případných odpovědích od mé rodiny a mých přátel. Po tomto rozhovoru šli kousek opodál a posadili se. Když jsem se díval jejich směrem, objevila se další osoba. Všichni vstali a šli podél pláže, kde zmizeli za křovím a stromy. Kdo byl ten další jsem nevěděl.

Když jsem se zeptal Jenny na důvod tohoto setkání řekla, že to jsou ty nejnudnější věci, o kterých by mohla mluvit, ale i některé pozitivní výsledky. Říkala, že bych měl být na pozoru, protože teď se začalo dít po celém světě všechno totéž, co navrhovala i mně. Bude asi válka, která zasáhne velkou část světové populace! „Bude tak zničující, že budeš pravděpodobně zasažen nemocí, kterou nelze léčit. Nebude to obvyklé radiační poškození, ale něco úplně jiného.“

(Opět, rozhodné varování mimozemšťanů, stejně jako pozemských zdrojů. Před novou světovou válkou varoval v těchto dnech i Gorbačov, který přišel se svou přestrojkou, která pokud úplně neodvrátila novou světovou válku, tak přinejmenším opozdila její začátek. V této chvíli, v roce 2015, kdy dělal Rune překlad, vidíme opět plíživý nástup nové konfrontace. Pokud vypukne „horká válka“, pak je to podle nezbytného karmického určení pro naši civilizaci, která se konečně musí poučit. Komentář R.O.).

Byla mi také ochotna říct, co bych měl dělat do konce roku. Mluvila o zániku Deleřů, u nás to bude asi stejné. „Škody, které pochází ze záření, které nazýváme zpětné záření, mají ten nejhorší a pro vás neznámý účinek. Obvykle se rozpadají kosti, zuby a nehty na jemný prášek. Může to trvat i několik let po ozáření, ale může se to stát také během několika sekund, i když tělo zůstává beze změn.“

Zeptal jsem se jí, jak poznat a najít lék na takové důsledky. „Nebude objeven, už je na to příliš pozdě. Poté, co se dostanete na špatnou cestu, již není cesty zpět.“

Zeptala se mě, jestli jsem měl v životě v nějakém okamžiku bolesti zubů - skutečnou bolest? „Myslím na takovou bolest všech zubů a prstů na rukou a nohou naráz! Přidej si pak bolest v každé kosti v těle a myslím, že to může trvat i několik let. Pokud budeš mít štěstí, může to trvat ne více než jeden den, nebo jen pár sekund. Mohl bys třeba sedět na židli nebo být venku na procházce, když kosti v těle bez varování lehnou popelem. Tělo se vám rozpadne na beztvárovou hmotu, a hned poté budeš mrtvý! Představ si, že půjdeš po ulici, potkáš někoho a uvidíš, že se najednou mění do chvějící se hromádky!“

„Mohu vám říci, že ve skutečnosti to tak nastane, pokud vypukne válka, i když vaše lékaři a vědci tomu nevěří. Ale vyříd' jim ode mne pozdravy, objeví se to a ještě mnohem více v případě války! Jak už jsem řekla, není na to žádný lék, jakmile budete ozářeni, ale můžete tomu zabránit velmi jednoduchým způsobem. Mohu ti potvrdit vše, co jsem řekla, a ty víš, jaké je tvé poslání v této záležitosti.“

Já jsem opravdu dříve netušil, že se mám starat o tyto záležitosti. O tom a mnoha dalších věcech, jsem měl v úmyslu klást otázky, dosud pro mě tak vzdálené.

Byl to velmi negativní, ale musela to říct. V dalším rozhovoru se to týkalo do značné míry mě, jako jednotlivce, dozvěděl jsem se, že v dalším tříletém období, bych měl kontaktovat řadu lidí obojího pohlaví. Zajímalo mě, jestli i oni budou mít možnost navštívit její domovskou planetu, ale bylo mi řečeno, že nikdo z nás tam nepoletí. Dosud jsme viděli jen několik základen, které používají. Jejich domov je tak daleko, že by to trvalo roky, než bychom se tam dostali.

Jako obvykle jsem se zapomněl zeptat, kde je umístěna jejich domovská základna, ale v rozhovoru mi naznačila, že o tom nebude mluvit, včetně informace v této knize, kterou bychom měli vydat. Nastal čas, abychom se opět rozloučili. To poslední, co řekla bylo: „Pozdravuj ode mne Sune (spoluautorka knihy), vím že není hloupá!“ Rozloučili jsme se, ale já budu stále očekávat další setkání!

Tato kniha byla přeložena ze švédštiny do angličtiny, tvrdou prací Karen-Sofie Thorstensen, norskou autorkou, která již publikovala mnoho knih o osobním návštěvách interdimenzionálních mimozemšťanů.

Odkaz na její první knihu v norštině: <http://galactic.no/rune/kstbok.html>

Zdroj překladu: <http://galactic.no/rune/spesBoker/spaceContactsOfAnteJonsson.pdf>

Překlad: s pomocí Google – Jan Pavlík, 25. 4. 2017